Rînduiala în Biserică
Jeffersonville, Indiana, SUA
26. decembrie 1963

Fraților, noi am convocat adunarea în seara aceasta cu scopul de a afla cum trebuie lucrat în Biserica Dumnezeului Celui viu. Noi credem că noi sîntem o parte din această Biserică.

În primul rînd doresc să vă spun că aici este, după cum pot eu să apreciez în urma călătoriilor mele prin toată lumea, unul din locurile cele mai duhovniceşti, în care poți simți Duhul lui Dumnezeu mai mult ca în orice alt loc. Eu îmi aduc aminte de două locuri unde era la fel, însă acum nu mai vedem aceste două locuri; unul din aceste grupuri a devenit organizație, iar celălalt a decăzut într-alt fel.

Ieri am primit un telefon şi am aflat că voi toți ați avut dorința să convocăm această adunare, ca să puneți întrebări în legătură cu datoriile voastre în această Biserică. În seara aceasta sînt aici ca să pun comunitatea în funcțiune, respectiv să vă prezint lucrurile în aşa fel încît Biserica această să funcționeze în continuare.

Fraților, eu sînt sigur că ați înțeles remarca mea, şi anume că aici este un loc duhovnicesc. Nu este locul cel mai mare din lume; noi nu cîntăm sau tresăltăm mai mult decît alții, noi nu strigăm mai tare şi nu vorbim mai mult în alte limbi sau alte lucruri, aşa ceva nu este însă este calitatea Duhului care este lucrător în această capelă. Fratelui Neville şi celorlalți frați de aici: conducerii, diaconilor, învățătorilor şcolii duminicale şi tuturora, vreau să vă mulțumesc şi să vă laud pentru ceea ce ați făcut ca să ajutați ca lucrurile să rămînă aşa. De mult timp, de cînd eram un băiat, rugăciunea şi dorința mea a fost să văd cum este adusă şi menținută Biserica în ordine.

Atunci cînd am inaugurat capela, eu v-am spus că mai tîrziu va trebui să discut cu voi despre ceva, anume cum va trebui pusă lucrarea în ordine şi cum trebuie procedat în lucrare. Voi ați început, şi după ce am plecat de aici am avut predicatori diferiți şi aşa mai departe. Atunci cînd a venit fratele Neville aici, care nu este de mult timp printre noi, m-am gîndit că mai întîi ar fi mai bine pentru el să se întemeieze mai bine în credință, înainte de a prezenta astfel de lucruri, aşa cum sînt acum pe punctul să o fac. După ce am constatat însă că el este bine întemeiat acum în învățătură, a luat în serios sarcina unui martor credincios al lui Hristos şi ține tare de ceea ce credem noi că este adevărul, cred că acum este ceasul şi timpul potrivit pentru a vă introduce în toate problemele Bisericii, pe fratele Neville şi pe voi bătrînii, pentru ca să acceptați aceste rînduieli şi să le rețineți. După cunoştința mea înaintea lui Dumnezeu, aceste rînduieli sînt cele mai bune. Eu aştept de la voi să îndepliniți aceste sarcini aşa cum vi le spun, pentru că cineva trebuie să fie aici căpetenia. Voi trebuie să aveți o căpetenie.

Eu nu încerc să strîng toată autoritatea în mîna mea sau ceva asemănător, însă vedeți că un om sau altceva cu două capete, nu ştie încotro să meargă. Dumnezeu nu are niciodată două capete în Biserica Sa; El nu a avut aşa ceva niciodată este o singură căpetenie. În fiecare generație a existat numai unul singur cu care s-a ocupat El, aşa cum am aflat-o şi din Scriptură. Dar dacă luați doi oameni, aveți două păreri. Trebuie să se ajungă la un absolut. Absolutul meu este Cuvîntul Biblia. Ca pastor al comunității de aici, al cărei absolut este Cuvîntul, ştiu că voi fraților, atîta timp cît Îl urmez pe Dumnezeu, voi priviți puțin în sus spre mine, ca şi cum aş fi absolutul vostru, aşa cum a spus Pavel în Scriptură: „Urmați-mă pe mine, aşa cum urmez şi eu pe Hristos."

Deasupra acestora, eu aştept de la voi fraților, ca voi, dacă mă vedeți cumva deviat de la Scriptură, să veniți personal la mine şi să-mi spuneți în ce sînt greşit. Pentru mine este indiferent dacă respectivul este din conducere sau dacă este uşier oricine ați fi, ca frați în Hristos aveți datoria să-mi spuneți pe baza Cuvîntului dacă nu am dreptate. Dacă vor fi întrebări şi neclarități, atunci ne vom aşeza şi le vom clarifica împreună.

Cred că din cauza aceasta ați venit astă-seară la mine. Voi m-ați chemat aici pentru că sînt întrebări asupra unor lucruri pe care eu le prezint aici şi care vă preocupă. Acum gîndiți-vă fraților, pe bilete nu scrie nici un nume şi din cauza aceasta nu ştiu cine le-a scris. Există

întrebări care vă preocupă, iar eu sînt aici ca să le răspund cum ştiu mai bine.

Gîndiţi-vă, Dumnezeu aşteaptă de la mine să mă ţin de Cuvîntul Lui. Eu aştept de la voi şi vreau să văd că urmaţi Cuvîntul în această comunitate. Menţineţi-o duhovniceşte, pentru că să nu uitaţi! toate puterile împărăţiei lui Satana se vor îndrepta împotriva voastră, după ce veţi începe să creşteţi în Domnul. Voi trebuie să fiţi soldaţi instruiţi, nu recruţi fără experienţă. Acum sînteţi deja soldaţi cu vechime care au fost instruiţi pentru luptă. Satana va veni printre voi şi dacă va reuşi, vă va îndemna să vă certaţi unii cu alţii. Respingeţi-l imediat; voi sînteţi fraţi. El este duşmanul! Noi sîntem aici pentru ca în timpul luminii de seară, cînd lumea se întunecă şi întreaga împărăţie religioasă intră în consiliul mondial, să ridicăm stindardul. Ei vor încerca în curînd să ne pună o tablă pe uşa comunităţii cu inscripţia „Închis!“ Atunci va trebui să ne adunăm în alte locuri, pentru că ei vor închide într-o zi aceste comunităţi dacă noi nu vom accepta semnul fiarei. Noi sîntem hotărîţi să rămînem credincioşi lui Dumnezeu pînă cînd moartea ne va elibera. Asta ne-am propus pentru viaţa aceasta.

Dacă va apare vreodată o întrebare despre aceste lucruri, atunci vă rog să ascultaţi această bandă în adunările voastre, sau înainte de adunare, în prezenţa fraţilor acestei comunităţi. Puneţi această bandă şi ascultaţi-o! Doresc ca această adunare să înţeleagă că aceşti bărbaţi sînt datori faţă de Dumnezeu să ajute această adunare, pentru ca aceste principii să rămînă în picioare. Poate că voi nu veţi fi de aceeaşi părere cu ei. Dar noi trebuie să avem undeva un izvor care este fundamentul. După cum ştim, eu dau totul mai departe prin Duhul Sfînt şi Îl las pe El să fie baza mea fundamentală. Lăsaţi ca banda aceasta să fie fundamentul la aceste întrebări.

Prima întrebare sună:

Cum trebuie să procedeze Biserica dacă este rugată pentru ajutor financiar, pentru îmbrăcăminte şi hrană? Ce trebuie să facă comunitatea?

Noi înţelegem că această comunitate este răspunzătoare pentru sine, pentru mădularele comunităţii. Dacă există la noi astfel de necesităţi, atunci sîntem răspunzători pentru ajutorul acestora. Noi purtăm responsabilitatea pentru noi, aceasta înseamnă, pentru mădularele acestei capele care vin regulat aici la rugăciune. Noi sîntem datori faţă de fraţii şi surorile noastre de aici, care s-au dovedit ca mădulare ale acestei adunări.

Noi ştim că există milioane de oameni care sînt fără hrană şi fără îmbrăcăminte în seara aceasta, şi noi am vrea să fim în măsură să-i ajutăm pe toţi şi să facem tot ce putem, dar financiar nu ne este posibil. Noi nu putem ajuta toată lumea, dar faţă de acei care fac parte de aici, noi avem datoria să-i ajutăm. Adică, dacă am făcut lucrul acesta şi a mai rămas ceva în plus care vreţi să o daţi oamenilor care nu sînt mădulare ale acestei comunităţi, atunci trebuie să decidă conducerea - diaconii - asupra acestei probleme.

Diaconii sînt acei care se ocupă cu problemele acestea, pentru că atunci în Biblie, în Fapte, au apărut neînţelegeri din cauza hranei şi îmbrăcămintei; apostolii s-au adunat şi au spus: „De aceea, fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi, vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfînt şi înţelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune şi în propovăduirea Cuvîntului.“

Nu este de datoria pastorului să se îngrijească de hrană, etc. Această datorie cade în domeniul diaconilor. Nu este de datoria conducerii, ci a diaconilor. Aşa trebuie să fie. Gîndiţi-vă, că în Biblie, ei îi sprijineau pe grecii şi iudeii care aparţineau de ei. Atunci s-a ivit o ceartă, pentru că unii susţineau că au primit mai puţin decît ceilalţi. Acolo erau oameni care îşi vînduseră averile, iar valoarea acestora o dăduseră pentru sprijinirea Bisericii, pentru ca aceste valori să fie împărţite în mod egal între ei. Acolo apăruse o ceartă mică şi acolo au fost rînduiţi primii diaconi. Una din datoriile lor este să facă aceasta.

Eu vreau să spun că noi trebuie să ne îngrijim de cei care fac parte din comunitate. Orice reclamaţie trebuie să fie adusă primului diacon, apoi să se ocupe toţi diaconii de problema respectivă şi să hotărască ce pot să facă. Aceasta se referă la următoarele lucruri: îmbrăcăminte, hrană şi ajutor financiar, sau indiferent ce este; pentru aceasta sînt diaconii răspunzători. După ce au decis diaconii ce este de făcut în cazul respectiv, problema trebuie prezentată casierului pentru ca el să constate dacă este posibil să plătească valoarea necesară pînă la acel timp, pentru cumpărarea de îmbrăcăminte sau alte lucruri necesare. În orice caz,

diaconii ar trebui să decidă asupra acestor lucruri, nu conducerea sau pastorul. Este în exclusivitate problema diaconilor.

Acum întrebarea a doua:

Este suficient dacă se spune de la amvon în mod public că vorbirea în limbi şi tălmăcirea trebuie să aibe loc înainte de serviciul divin?

Aceasta este a doua întrebare care a fost scrisă pe o bucată de hîrtie, pe un bilet. Această problemă cade în sarcina pastorului, pentru că el este capul peste domeniul duhovnicesc. Diaconii sînt poliţiştii din comunitate pentru menţinerea ordinii şi pentru alte lucruri, ca de exemplu: hrana pentru săraci, etc. Conducerea hotăreşte asupra problemelor financiare şi asupra clădirii pentru aceasta poartă răspunderea. Pastorul supraveghează însă partea duhovnicească, iar aceasta cade în sarcina fratelui Neville.

Nu demult a fost stabilită ordinea în Biserică. Eu cred că vorbirea în limbi, tălmăcirea şi toate aceste bune daruri duhovniceşti sînt hotărîte de Dumnezeu pentru a fi în comunitate. Noi trăim într-un timp cum a fost şi în zilele Bibliei, atunci cînd au luat naştere diferite comunităţi. Observaţi, Pavel a întemeiat comunitatea din Efes. Aceasta era o comunitate bine zidită. Aţi observat aceasta? Noi credem aşa cum a spus Pavel, că el a vorbit mult în limbi. Noi ştim că el avea darul vorbirii în alte limbi. Niciuna din aceste limbi nu le învăţase; toate au fost limbi care i-au fost dăruite de Duhul. Asta recunoaştem din ceea ce a spus el corintenilor. Pentru a economisi timp, nu voi mai deschide Biblia ca să vă citesc, pentru că atunci ar trebui să rămînem mult timp în seara aceasta aici, şi eu nu am prea mult timp. Însă eu doresc ca voi să înţelegeţi foarte clar.

Pavel nu a trebuit să scrie niciodată comunităţii din Efes, din Roma sau vreunei alte comunităţi despre această temă, cum trebuie să fie practicate darurile Duhului. Dar corintenilor a trebuit să le scrie de mai multe ori despre aceasta, pentru că la ei aceasta era la ordinea zilei. Pavel le-a spus cînd a fost la ei, şi a constatat că acolo avea cineva o vorbire în limbi, altul un psalm şi el I-a mulţumit Domnului pentru toate aceste lucruri şi daruri bune. Dacă sînteţi atenţi: în primul sau al doilea capitol al epistolei către corinteni, Pavel le-a arătat poziţia lor ceea ce sînt ei în Hristos; ce poziţie au ei în Hristos.

După ce le-a spus acestea, el a început să-i atingă ca un tată şi le-a scris: „Eu aflu că între voi sînt certuri şi că unii dintre voi se îmbată la masa Domnului.“ El nu a spus că ei nu ar fi creştini, nici fraţii să nu facă aceasta dar, totuşi ei aşa s-au comportat în casa Domnului. Aşa de departe s-a ajuns.

Eu doresc să vă spun următoarele, ca şi Pavel atunci: „Dacă vă adunaţi şi cineva vorbeşte în limbi, un altul să tălmăcească. Dar dacă nu este nici un tălmaci, atunci cel în cauză să tacă. Lucrurile sînt altfel dacă este prezent un tălmaci.“

Eu am observat comunitatea de aici; eu v-am văzut crescînd, şi eu am văzut multe daruri duhovniceşti lucrînd în mijlocul vostru. Odată, a trebuit să mă duc direct la fratele Neville cu un Cuvînt al Domnului ca să-l corectez într-un lucru pe care l-a făcut.

Dacă Duhul Sfînt m-a însărcinat cu supravegherea turmei, atunci este de datoria mea să vă spun adevărul. Eu îi mulţumesc fratelui Neville pentru că el a ascultat de adevăr. Eu pot s-o spun doar aşa cum mi-o spune El.

Primul lucru pe care îl face un copil mic dacă nu poate încă să vorbească, este că v-a încerca să vorbească. Copilul bîlbîie şi face multă gălăgie, şi crede chiar că îl întrece şi pe predicator în vorbire. Asta nu o constatăm numai în viaţa firească, asta o găsim şi în cea spirituală. El mai este încă mic şi dacă veţi încerca să-l corectaţi pe copil şi îi daţi o palmă pentru că încearcă să vorbească, atunci îl veţi distruge; voi îl veţi răni. Este mai bine dacă lăsăm copilul să mai crească pînă va putea să exprime cuvintele corect, şi apoi să îi ziceţi cînd are voie să vorbească: „Nu cînd vorbeşte tata sau mama“, ci la timpul potrivit. Mă înţelegeţi? Copilul trebuie să vorbească cînd i-a venit vremea să vorbească.

Dacă eu am avut vreodată ceva ce mi-a fost ca un ţepuş în carne în adunările din exterior, atunci a fost atunci cînd cineva se ridica în timp ce vorbeam, aducînd un mesaj în alte limbi şi întrerupînd lucrarea Duhului. Eu am venit de curînd din adunările din New York şi din alte localităţi, unde predicatorii admit aşa ceva, iar aceasta nu este altceva decît încurcătură. Dacă

Dumnezeu lucrează într-o direcție prin învățătură, dacă El a inspirat de exemplu o serie de gînduri pentru ca adunarea să fie chemată la altar, şi se iveşte ceva neaşteptat, atunci El şi-ar strica propriul Său plan.

Eu vreau să dau un exemplu: noi şedem la masă şi vorbim despre Domnul, iar băiatul nostru vine fuga la masă şi ne atrage atenția de la ceea ce facem, şi strigă tare: „Tata! Mama! Închipuiți-vă: eu am făcut un punct pentru echipa noastră! Noi am făcut asta şi cealaltă!“ Şi asta se întîmplă cînd noi vorbim despre o temă căreia ne-am dedicat! Este frumos cînd el cîştigă un punct la baschet; asta este în ordine. Dar dacă el ne întrerupe în timp ce noi vorbim despre mesaj, atunci nu este corect. El trebuie să aştepte pînă vine vremea pentru el şi să ne spună atunci ce a făcut la baschet.

Exact acelaşi lucru este şi la daruri. Aceasta este cauza de ce Dumnezeu nu poate să încredințeze la prea mulți oameni aceste daruri duhovniceşti: ei nu ştiu cum să le folosească. Din cauza aceasta nu avem mai multe din acestea.

Apoi noi mai constatăm că există multe imitații ale darurilor duhovniceşti, dar eu nu cred că aici în comunitatea noastră este aşa. Pentru aceasta sînt mulțumitor. Eu nu cred că aici există imitații, ci că noi avem daruri adevărate. Dar noi trebuie să ştim cum se folosesc aceste daruri.

Dacă vreți să faceți ceva corect, atunci este ca şi cum ați vrea să lucrați pentru un şef; este ca şi atunci cînd ați început să lucrați la primul loc de muncă: voi sînteți dispuşi să îndepliniți comenzile. Prin aceasta şeful primeşte încredere în voi şi vă va avansa în continuu.

Eu cred că acum a sosit vremea pentru capela-Branham, cînd vom afla cum se folosesc darurile pe care Dumezeu ni le-a dăruit, pentru ca El să ne încredințeze lucruri mai mari decît ceea ce avem pînă în prezent. Însă noi nu putem să înaintăm dacă ne asemănăm cu un om căruia trebuie să-i tot spui ce să facă. Gîndiți-vă că „duhul proorocului este supus proorocului“, aşa spune Scriptura. **Dacă voi întîlniți un bărbat sau o femeie pe care trebuie să-i corectați, iar persoana respectivă îşi iese din fire, deşi voi îi prezentați adevărul biblic, atunci se vede că duhul care este peste ei nu este de la Dumnezeu;** pentru că Biblia spune: „Duhul proorocilor“ sau „duhul proorociei“ şi: depunerea de mărturie, a predica, vorbirea în limbi (tălmăcirea limbilor este proorocie) sînt supuse proorocilor, iar Cuvîntul este proorocul. Noi recunoaştem că nu este în ordinea rînduielii dacă un bărbat sau o femeie sare în sus şi aduce un mesaj în timp de predicatorul vorbeşte la amvon, indiferent cît de dornici sînt ei s-o facă.

Aici, în capela-Branham există daruri. Noi avem aici oameni cu daruri bune. Fiecare din aceste daruri are în sine o slujbă. Acestea sînt daruri aşa cum este şi a predica un dar, ca darul vindecării şi alte daruri care sînt fiecare o slujbă pentru sine. Fiecărui credincios îi este poruncit să aştepte cu răbdare primirea slujbei sale (Rom. 12, 4-8).

De aceea în capela-Branham trebuie ca practicarea darurilor să fie conform Scripturii, mai ales în timpul acesta în care există aşa de multă credință prefăcută. De fapt, nu asta am vrut să spun. Dar totuşi, noi nu vrem să avem o credință prefăcută. Dacă nu putem avea credința adevărată, atunci mai bine nu vrem niciuna; atunci vom aştepta pînă vom primi cea adevărată. Eu cred că sînteți de acord cu aceasta. Noi nu vrem o credință prefăcută. Fraților, cu o credință făcută, noi părăsim Cuvîntul şi nu putem face nimic cu aceasta. Noi vrem să avem autenticul, adevărul. Dacă nu-l avem încă, vrem să aşteptăm pînă îl vom primi şi atunci putem spune ceva.

Eu vreau să le spun bărbaților şi femeilor de aici care vorbesc în limbi, proorocesc şi aduc mesaje, că şi eu cred împreună cu voi că sînt autentice. Biblia spune: „Cercetați totul şi rețineți ce este bun.“ „Prin buze bîlbîitoare şi în alte limbi voi vorbi acestui popor“, El, care le-a spus: ‚Acesta este locul de odihnă,'„ în care ei trebuie să intre. Aşa scrie în Isaia 28.

Eu propun acum, ca în locul sfînt să se slujească numai printr-un singur dar în acelaşi timp. Asta ne aduce chiar acolo la ceea ce încerc eu să vă spun: dacă vorbeşte unul, duhul proorocilor să-i fie supus proorocului. Înțelegeți voi aceasta? Lăsați acum ceea ce a fost spus, să se întîmple. Fie ca acei care au o slujbă în trupul lui Hristos, s-o aştepte, pentru că este o slujbă de la Hristos pentru Biserică. Voi însă nu puteți sluji toți în acelaşi timp, ci cîte numai unul.

În capela-Branham să se întîmple aşa: acei ce vorbesc în limbi şi acei ce tălmăcesc limbile, cei ce proorocesc şi care aduc mesaje pentru Biserică, să se adune între ei înainte de începerea adunării. Ei să se strîngă într-o cameră anume şi să aştepte slujba Domnului.

Şi pastorul însuşi trebuie să facă asta, înainte de a păşi în faţa ascultătorilor. El trebuie să-şi ia Biblia şi în linişte să se dedice studiului în cameră, pentru a fi uns de Duhul, pentru a putea păşi înaintea adunării şi să fie în măsură să vorbească. Dacă nu face aceasta, atunci el este dezorientat cînd va veni în faţa voastră. Fiecare bărbat şi fiecare femeie care are daruri duhovniceşti, trebuie să vină înaintea Domnului. Pastorul are o slujbă care este ceva deosebit el este un prooroc; cuvîntul englezesc *predicator* înseamnă „prooroc“, este cineva care aduce Cuvîntul.

Fie ca acei care au o slujbă, care este o parte din altă slujbă, ca de exemplu acela care vorbeşte în limbi şi un altul care tălmăceşte, să aştepte *împreună* slujba lor. El să nu fie în studiu particular şi să vorbească în limbi, şi apoi să vină şi să povestească altuia tot ce a spus, pentru că în cazul acesta el ar avea ambele daruri: vorbirea în limbi şi tălmăcirea. Dacă ar avea ambele, ar fi bine, şi noi am accepta-o aşa. Noi dorim ca adunarea să tragă folosul din aceste daruri care sînt în comunitatea aceasta. Dumnezeu ni le-a trimis şi noi am dori ca darurile duhovniceşti să fie de folos pentru comunitate. De aceea, cel ce vorbeşte în limbi şi cel ce tălmăceşte, cel ce prooroceşte, să se adune înaintea serviciului divin. Să se adune într-o cameră separată şi să aştepte slujba Domnului pentru comunitate. Aţi înţeles aceasta?

Eu vreau să spun următoarele: dacă fratele Collins vorbeşte în limbi, iar fratele Hickerson tălmăceşte, înseamnă că amîndoi au o slujbă *comună* pentru Biserică. Aceasta nu este slujba fratelui Neville - este slujba *voastră* pentru comunitate. Eu vă spun aceasta ca un exemplu. Voi fraţilor, ar trebui să fiţi la fel de interesaţi în a pune slujba voastră la locul potrivit în casa Domnului, aşa cum este pastorul cu slujba sa, pentru că este necesar să o faceţi. Însă voi nu o puteţi face pentru voi, în camera voastră. Dacă *tu* vorbeşti şi *el* tălmăceşte, atunci trebuie să vă adunaţi. Adunaţi-vă într-o cameră anumită din capelă, pentru că voi aveţi o slujbă care nu este publică. Nu este o slujbă publică; este numai ca să ajute comunitatea. Slujba este pentru a ajuta Biserica; dar să nu fie adusă în adunare decît numai aşa cum v-am spus eu. Dacă de exemplu, fratele Collins vorbeşte în limbi, iar fratele Hickerson aduce tălmăcirea, atunci un alt frate să noteze ce a fost vorbit.

Noi ştim cu toţii că Domnul va veni. De aceasta sîntem convinşi. Dacă fratele Neville s-ar ridica în fiecare seară şi ar spune: „Iată, Domnul vine! Iată, Domnul vine!“, aceasta ar corespunde. Însă aceasta el o zice ca pastor pe platformă, pentru că el are Cuvîntul pentru aceasta. Pentru faptul că el este un pastor, un „prooroc“ pentru comunitate, vreau să spun că un pastor va cerceta Cuvîntul lui Dumnezeu şi vă va spune ce scrie acolo despre venirea Domnului. Prin aceasta sînteţi avertizaţi. Vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor care este egală cu o proorocie şi vorbirea profetică cu care el nu are nimic a face, este dealtfel ceva ce nu este scris în Cuvînt. El trebuie să aducă ceea ce este scris în Cuvînt; ceea ce nu este scris, trebuie să-i spuneţi, de exemplu: „Spune-i fratelui Wheeler: Aşa vorbeşte Domnul! Să nu meargă mîine la cariera de nisip, pentru că acolo se va răsturna un camion“, sau ceva asemănător. Atunci trebuie să se întîmple. Dacă cineva a vorbit, iar un altul a tălmăcit, atunci aduceţi-o după adunare la amvon. Dacă sînteţi gata cu aceasta, atunci să fie citită proorocia care a fost adusă, după ce adunarea a cîntat o cîntare de început.

Eu nu vreau să spun că s-a practicat deja în felul acesta, dar dacă o veţi face, atunci mai luaţi şi îndemnul următor: atunci cînd se adună oamenii, să vină mai întîi acei care posedă înţelepciune. Vedeţi, dacă cineva vorbeşte în alte limbi şi tălmăceşte conform Scripturii, aceasta nu poate fi acceptată numai atunci cînd este confirmată de doi sau trei oameni; doi, trei, sau mai mulţi martori trebuie să confirme că ei cred că acesta este Cuvîntul lui Dumnezeu, **deoarece uneori şi în aceste slujbe mai inferioare, ca şi în orice altă slujbă, aveţi de-a face cu duhuri care sînt pe dos. Vedeţi, acestea vor pătrunde acolo înăuntru. Şi asta noi nu vrem. Nu, noi vrem ca aceste slujbe să fie pregătite pentru a fi verificate, dacă trebuie să fie verificate, pentru că voi nu trebuie să vă îngrijoraţi cînd este descoperit ceva care este de la Dumnezeu. Ea va rezista cercetării dacă este de la Dumnezeu.**

Aşa este şi cu predicatorul: dacă el este pus la încercare, să nu apeleze la vreo acoperire din spate, pentru că el ştie exact despre ce vorbeşte. De aceea voi puteţi veni liniştiţi. Exact aşa trebuie să fie şi cu celelalte lucruri.

Unii oameni vorbesc în limbi şi aduc un mesaj, alții vorbesc în limbi şi se zidesc doar pe ei înşişi. Aşa spune Biblia (1. Cor. 14, 4). Ei se bucură şi vorbesc în limbi, pentru că aşa simt. Ei vorbesc într-adevăr în limbi; este o vorbire adevărată în limbi care este adusă prin Duhul. Dar dacă este cineva în adunare care vorbeşte tare în limbi pentru a se zidi pe sine, atunci nu este de nici un folos pentru adunare. Bărbatul sau femeia se zidesc doar pe sine.

Vorbirea în limbi este un dar de la Dumnezeu pentru zidire, aşa cum a spus-o Pavel în Scriptură. Acesta ajută la zidirea Bisericii. Din cauza aceasta trebuie să fie un mesaj direct de la Dumnezeu către Biserică, care nu se află scris aici în Biblie.

Dacă voi mă întrebați: „Frate Branham, cum trebuie să fiu botezat?“, atunci eu pot să v-o spun foarte repede. Voi nu trebuie să vorbiți mai întîi în alte limbi ca să-mi spuneți aceasta; este scris direct aici în Biblie cum trebuie făcut. De aceea nu aveți nevoie de cineva cu o vorbire în altă limbă pentru a afla răspunsul la o astfel de întrebare. Vedeți, acesta este deja scris în Biblie.

Dar dacă voi spuneți: „Frate Branham, ce trebuie să fac, eu trebuie să mă decid, dacă trebuie să mă duc în comunitatea aceasta sau într-alta?“ sau „Trebuie să fac lucrul *acela* sau *celălalt*?“, aceasta trebuie să vă fie dăruită de Dumnezeu. EL trebuie s-o spună. Dar aceasta se poate întîmpla numai printr-o altă slujbă, pentru că Cuvîntul nu spune: „Orman Neville, părăseşte capela-Branham şi du-te în capela evanghelică Fort Wayne.“ Vedeți, aceasta nu stă scris aici în Cuvînt; pentru aceasta sînt aceste daruri.

De exemplu, dacă cineva vine aici şi spune: „Crezi tu în vindecarea divină?“ Noi credem aceasta şi o predicăm. Noi credem şi în ungerea cu untdelemn.

Să presupunem că vine cineva şi spune: „Eu nu pot să pătrund pînă dincolo. Care este cauza?“ Atunci Dumnezeu trebuie să pătrundă în viața acestui om prin vorbire în limbi şi tălmăcire, prin proorocie sau altcumva, să aducă la lumină ceea ce a făcut şi să i-o spună. Aceasta este o slujbă care nu-i revine pastorului, ea aparține acestor daruri slujitoare. Însă aceste daruri nu au voie să fie practicate în timpul serviciului divin.

Pavel nu a trebuit să-i spună niciodată comunității din Efes ceva despre aceasta, nici comunității din Roma şi altor comunități, pentru că acestea erau în ordine numai comunității din Corint. Ei pur şi simplu nu au putut să înțeleagă. Pavel a crezut în vorbirea în limbi. El a trăit vorbirea în limbi şi în comunitatea din Efes, la fel ca şi în comunitatea din Corint, însă comunității din Efes putea să-i vorbească despre lucruri mai mari decît despre vorbirea în limbi şi tălmăcire.

Dacă cineva notează un mesaj care a fost dat prin vorbirea în limbi sau proorocie, şi dacă îl pune pe amvon, atunci trebuie ca acest „AŞA VORBEŞTE DOMNUL“ al oamenilor care au vorbit şi au tălmăcit, să fie citit de pastor înainte de serviciul divin. **Dacă se împlineşte exact aşa cum s-a spus prin tălmăcire, atunci ridicăm mîinile noastre şi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Duhul Lui care este printre noi. Dacă nu se întîmplă aşa, atunci să nu o mai faceți pînă cînd duhul cel rău a ieşit din voi. Dumnezeu nu minte, El este adevărul de la început.**

Vedeți, voi sînteți acum maturi şi trebuie să procedați ca bărbați, şi nu precum copii. Totul trebuie să aibe o însemnătate.

Fie ca Biserica, în timp ce pune totul în rînduială, să ajungă acum la această rînduială. Dacă vine un necredincios în mijlocul vostru, şi voi vorbiți în limbi, atunci voi sînteți străini pentru el; el nu ar şti despre ce vorbiți. În timpul acesta s-a ivit foarte multă încurcătură despre această temă. Lucrul acesta devine o piatră de poticnire. Dar dacă cineva vorbeşte în limbi şi un altul tălmăceşte şi aduce un mesaj despre ce se va întîmpla, mesaj care este citit de pe platformă, şi se întîmplă într-adevăr, atunci veți vedea ce se întîmplă. Dacă se spune de exemplu: „Mîine, sau săptămîna viitoare, la un timp *anumit* se va întîmpla ceva *anume*.“ Un necredincios care a fost de față şi a auzit ce s-a spus dinainte, înainte de a se întîmpla, el va recunoaşte ce fel de duh este printre voi, şi anume că este Duhul lui Dumnezeu. Aşa a spus şi Pavel: „Dacă cineva prooroceşte şi descoperă lucruri ascunse, nu va cădea toată adunarea în genunchi, respectiv cel necredincios şi va spune: ‚Dumnezeu este în mijlocul vostru.'?“

Noi nu vrem să uităm nici ce a spus Pavel: „Cînd eram copil, am procedat ca un copil.“ El a spus aceasta corintenilor: „Cînd eram copil, vorbeam ca un copil.“ El a avut o minte ca de

copil. „Cînd m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.“

Acum vă spun tuturor: acum cîțiva ani v-ați jucat cu aceste daruri ca niște copii. Însă voi ați mers destul timp la şcoală şi este vremea să fiți bărbați, care nu folosesc aceste daruri pentru a se juca cu ele. **Aceste daruri sînt sfinte, pentru că sînt de la Dumnezeu. Voi nu aveți voie să vă jucați cu ele. Fie ca Dumnezeu să le folosească. Acolo trebuie să se ajungă cu slujba voastră, şi astfel trebuie pusă în slujbă această capelă-Branham.** Dacă aceasta va fi pusă vreodată sub semnul întrebării, atunci această bandă va fi ca martor, pentru ca aici să se practice astfel.

Aici vin străini tot timpul, pentru că aceasta este o capelă interconfesională, şi sînt şi oameni printre ei care nu sînt învățați aşa, şi de aceea ei nu ştiu mai bine. La pastorul lor care vorbeşte, ei se ridică dintr-o dată, întrerup mesajul lui, rup o chemare la altar, vorbesc în limbi şi altele. Voi ați fost învățați mai bine decît aşa. Dacă cineva se comportă necuviincios, atunci este de datoria diaconilor să se ocupe de persoana respectivă după serviciul divin. Aveți de grijă ca nu pastorul să fie obligat să o facă, numai în cazul în care nu este prezent nici un diacon. De altfel trebuie să se ocupe un diacon de aceasta.

Dacă se ridică cineva după predică-serviciul divin şi aduce un mesaj, atunci pastorul poate să stea liniştit un moment, dacă vrea, după aceea să continue. Aceasta este în ordine. Este lăsată în voia pastorului. Dar înainte ca persoana respectivă să părăsească clădirea, un diacon trebuie să cheme persoana de-o parte şi să-i explice rînduiala. Dacă persoana va pune aceasta sub semnul întrebării, atunci aduceți-o la această bandă şi spuneți: „Aceasta a spus episcopul, conducătorul acestei comunități.“ Un episcop este un supraveghetor. Vedeți, aşa este el numit în Biblie: episcop; acesta este supraveghetorul principal peste comunitate. „Noi vrem să vii şi să ne aduci mesajul tău, dar dacă tu ai primit un mesaj de la Domnul, trebuie să fie pus pe platformă. Dacă este un mesaj pentru această adunare, atunci pastorul îl va citi în fața ascultătorilor.“ Dar nu este voie să fie pur şi simplu o repetare de versete biblice sau alte lucruri asemănătoare, ci trebuie să fie un mesaj direct pentru popor despre ceva care este pe cale să se întîmple, sau ceva ce ei trebuie să facă. Ați înțeles? În ordine.

Există o altă posibilitate mai bună pentru a menține ordinea în comunitate, decît aceea ca diaconii să-i tot amintească poporului despre aceasta?

Nu, asta am explicat-o chiar acum. Aceasta este întrebarea numărul trei.

Voi diaconilor, aveți sarcina să țineți ordine în adunare cu bunăvoință şi amabilitate. Voi trebuie să vă ocupați de problema aceasta, dacă cineva nu se poartă cuviincios în adunare, sau dacă vine cineva beat înăuntru.

Nu demult a fost împuşcat un predicator pe platformă. Voi ați auzit despre aceasta. Un om beat a venit în adunare cu o puşcă cu două țevi; el a căutat-o pe nevasta lui şi în timp ce striga după ea, s-a îndreptat spre pastor. Pastorul i-a arătat unde şade nevasta lui. El a vrut să o împuşte direct acolo în adunare, şi de aceea pastorul a început să vorbească cu el. Omul acesta s-a întors cu puşca şi l-a împuşcat pe pastor pe platformă. După aceea a împuşcat-o pe nevasta lui, şi la urmă pe sine însuşi.

Dacă acolo ar fi fost cîțiva diaconi cînd a venit bărbatul cu puşca, atunci l-ar fi prins deja la uşă şi i-ar fi putut lua puşca din mînă. Vedeți, aceştia ar fi fost diaconi conform rînduielii. Atît de departe s-a ajuns acum, şi voi vă puteți aştepta la orice. Dar gîndiți-vă, diaconii sînt polițiştii în casa Domnului, indiferent ce gîndeşte altcineva despre aceasta. Cîteodată un polițist nu se duce cu plăcere să aresteze pe cineva, căci poate este unul din prietenii lui, însă el a fost chemat în slujbă şi de aceea trebuie să o facă. Este de datoria lui față de oraşul său.

Aceasta este datoria unui diacon în adunare. Dacă cineva sare în sus şi începe să-l întrerupă pe predicator sau să facă ceva de felul acesta în timp ce pastorul aduce mesajul lui, atunci să se ducă doi sau trei diaconi la omul respectiv şi să spună: „Putem să vorbim cu tine, frate?“ Aduceți-l din capelă în birou sau într-altă cameră şi vorbiți cu el despre aceasta. Spuneți-i: „Tu nu ar trebui să întrerupi.“ Voi ştiți, conform legii eşti pedepsit dacă întrerupi un serviciu divin. Dacă de exemplu, vin printre voi criminali sau fanatici care vor să se prezinte într-un fel, atunci diaconii trebuie să intervină. Dacă diaconii nu reuşesc să termine cu ei, atunci să le vină în

ajutor cineva din conducerea adunării sau altcineva din adunare. Asta o ştiţi voi.

Lăsaţi-mă să mai citesc o dată întrebarea aceasta:

Există o altă posibilitate mai bună pentru a menţine ordinea în comunitate, decît aceea ca diaconii să-i tot amintească poporului despre aceasta?

Eu cred că pastorul ar trebui să deruleze această bandă ocazional pentru mărturie. Diaconii sînt poliţişti, iar cuvîntul lor este ordine şi disciplină. Ei posedă autoritatea din partea comunităţii şi chiar din partea legii acestei naţiuni, să facă din casa Domnului un loc legal. Oricine se împotriveşte îndemnurilor unui diacon, poate fi condamnat de lege cu închisoare de la doi pînă la zece ani. Dacă rugaţi pe cineva care se comportă necuviincios să plece, şi respectivul nu o face, atunci acela nu ştie ce urmări poate avea aceasta. El se expune în felul acesta unei pedepse potrivite.

Dacă se ajunge pînă acolo ca cineva să sară în sus şi nu se poartă în mod cuviincios, vorbind poate în limbi, atunci eu aş trece cu vederea pentru că este un străin. Admiteţi aceasta. Dar dacă este vorba despre oamenii noştri, atunci voi, diaconilor, trebuie să luaţi în seara următoare această bandă şi să spuneţi: „Acum, înainte de a începe serviciul divin, vom asculta această bandă despre rînduiala în Biserică. Noi dorim ca fiecare să o înţeleagă.“ Aşa puteţi, voi, pastorilor şi voi toţi ceilalţi, să lucraţi împreună.

Frate Branham, ce este cu şcoala duminicală? Ar trebui să se ţină înaintea predicii-serviciului divin?

Da, aşa am făcut-o întotdeauna. Şcoala duminicală ar trebui ţinută înaintea serviciului de predicare. Aceasta dă posibilitatea claselor de tineri care vin la şcoala duminicală, să plece mai devreme. Cei mici nu înţeleg încă, şi dacă trebuie să şadă deja în timpul serviciului de predicare şi apoi în şcoala duminicală, atunci sînt prea obosiţi. De aceea şcoala duminicală să fie mai întîi şi să aibe un timp stabilit. Lecţiile să înceapă la o oră stabilită. Conducătorul şcolii duminicale trebuie să aibe grijă să se înceapă la o oră stabilită şi să se încheie la timpul stabilit. Pentru şcoala duminicală stă un timp anumit la dispoziţie; după aceea să se încheie.

Ar trebui ca învăţătorul pentru clasa-maturilor să fie altcineva decît pastorul?

Dacă s-a stabilit în felul acesta. În cazul în care pastorul doreşte să înveţe la şcoala duminicală şi apoi mai tîrziu să aducă mesajul, atunci este bine dacă el vrea să preia slujba dublă. Dacă nu, atunci vă trebuie pentru clasa-maturilor un alt învăţător pentru şcoala duminicală. Dacă pastorul are pe cine să propună şi respectivul vrea să o facă, atunci îi stau la dispoziţie treizeci, treizeci şi cinci sau chiar patruzeci de minute, depinde cît timp veţi stabili pentru şcoala duminicală.

Voi ar trebui să aveţi aici şi o sonerie. Dacă sună soneria, sau mai bine zis, clopotul bisericii, atunci înseamnă că şcoala duminicală trebuie încheiată. Soneria este pentru a face de cunoscut tuturor că trebuie să-şi ocupe locurile lor.

Voi mai aveţi apoi timp să mai cîntaţi o cîntare sau două, dacă vreţi. Nu folosiţi prea mult timp pentru aceasta, altfel oamenii obosesc dacă îi reţineţi prea mult timp. Cîntaţi o cîntare sau faceţi altceva, dar după ce sună soneria, trimiteţi clasele voastre la locurile lor. Dacă a sosit vremea, să spunem ora 10.00, 10.15 sau 10.30, depinde cum stabiliţi, iar soneria sună şi toţi învăţătorii au părăsit clasele, atunci veniţi aici în adunare. După ce s-a relatat despre şcoala duminicală şi această parte s-a încheiat, atunci cei ce doresc pot să rămînă la serviciul de predicare care are loc imediat după aceasta. Aşa este în ordine.

Cîte clase ar trebui să fie?

Trebuie să fie clase diferite, deoarece unul de trei ani nu înţelege atît de mult ca unul de paisprezece ani. La cei mici se folosesc tablouri, dar aceasta nu mai este pentru băieţii şi fetele de paisprezece ani. Pentru cei mici ar trebui să luaţi pe cineva care ştie să se comporte cu cei mici; poate o mamă cu experienţă. Pentru celelalte clase, cred eu, ar trebui să fie cineva care poate să prezinte mai mult din Cuvînt. Ar trebui să fie deci mai multe clase; eu aş zice, cel puţin trei o clasă pentru cei mici începînd cu aproximativ cinci ani. Copiii sub cinci ani ar trebui să rămînă la mama lor, şi dacă sînt neliniştiţi în timpul predicii, atunci pot fi aduşi în camera mamelor. Pentru aceasta sînt camerele pentru mame.

Vreau să spun deci, că o clasă să fie pentru cei mici de la cinci ani pînă la zece, o clasă pentru

tineri de la zece pînă cincisprezece ani şi o clasă pentru maturi, pentru toţi cei peste cincisprezece ani. Ei sînt suficient de maturi, pentru că în ziua de astăzi ei merg deja la lucru şi vor să aibe dreptul la vot. Deci, ei ar trebui să fie în stare să asculte Cuvîntul. Aceasta poate avea loc în auditoriul principal.

Cine ar trebui să fie învăţătorii?

Depinde de voi, puteţi să vă alegeţi singuri învăţătorii voştri. Voi ar trebui să o faceţi deja şi să rînduiţi pe cineva. Adunaţi-vă ca adunare şi spuneţi: „Cine dintre voi se simte condus de Domnul?“ Îngrijiţi-vă de un învăţător capabil care să preia această slujbă. Trebuie luat în serios, fraţilor. Dacă învaţătorul nu este potrivit pentru aceasta, luaţi un altul.

Dacă se ajunge în situaţia ca eu să consider înaintea lui Dumnezeu că fratele Orman Neville nu mai este potrivit pentru a fi pastor aici, atunci o voi spune comunităţii. Dacă eu voi vedea aici o problemă şi consider că, voi diaconilor, nu sînteţi capabili să fiţi diaconi, atunci o voi spune aşa comunităţii: „Eu am constatat că un anumit diacon face ceva ce nu ar trebui să facă. El nu-şi îndeplineşte sarcina.“ Chiar dacă este vorba despre cineva din conducere, eu nu pot să numesc sau să destitui pe cineva. Asta trebuie s-o facă adunarea. Dar eu o voi prezenta adunării, pentru ca să se practice astfel. Eu ca veghetor, se aşteaptă de la mine să am grijă şi să văd ce se întîmplă. Noi ne aflăm pe drumul către cer şi nu la o festivitate unde oamenii se distrează şi se răstoarnă în fugă ca la base-ball. Noi de aici, am primit harul cel mai bogat care există pe pămînt Cuvîntul lui Dumnezeu, iar Cuvîntul trebuie ţinut în rînduiala dumnezeiască.

Cine ar trebui să fie învăţătorii?

Voi puteţi să-i alegeţi singuri. Pentru cei mici eu aş propune o femeie cu experienţă, cineva care să ştie cum să se poarte cu ei. Pentru tineri aş alege un învăţător care ia totul exact şi nu frige cîrnăciori cu ei. Este în ordine dacă ei vor să organizeze o frigare de cîrnăciori, dar aici este vorba despre Cuvînt. Să o facă cineva care este în stare să ţină sus Cuvîntul. Această adunare nu este chemată să organizeze frigare de cîrnăciori. Este în ordine dacă vă adunaţi să faceţi un picnic şi vreţi să aveţi legătură frăţească. Asta este bine. Să faceţi aceasta pentru distracţia copiilor. Dar aici, în locul *acesta*, este vorba despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Cîrnăciorii îi puteţi frige cînd vă întîlniţi, dar nu aici în casa Domnului. Aceste lucruri sînt cunoscute aici; noi ştim desigur, că aici în locul acesta nu credem în astfel de lucruri necugetate ca petreceri (party); voi sînteţi învăţaţi mai bine.

Cine să se îngrijească de ordine în şcoala dumnicală?

Conducătorul şcolii duminicale. Aceasta este sarcina lui. El nu are nimic de-a face cu diaconii, conducerea, pastorul sau cu altcineva; el are sarcina lui proprie. Eu nu ştiu cine este conducătorul vostru pentru şcoala duminicală. Însă el trebuie să aibe grijă ca fiecare clasă să fie în încăperea ei şi fiecare învăţător să fie prezent. Dacă unul dintre ei nu este o dată prezent, trebuie să numească un înlocuitor pentru el.

Înainte de încheierea şcolii duminicale, încă în timpul lecţiilor, conducătorul şcolii duminicale trebuie să meargă la ei să ridice jertfele care au fost strînse din clasele şcolii duminicale, să vadă numărul persoanelor prezente, cîte Biblii sînt în clase, etc., pentru a relata despre tot. După încheierea şcolii duminicale, el trebuie să vină înaintea serviciului de predicare în faţa ascultătorilor pentru a relata cîţi învăţători au fost prezenţi şi cîţi au luat parte la şcoala duminicală, cît de mare este jertfa, etc. Diaconii, conducerea şi pastorul nu au nimic de-a face cu aceasta. Aceasta este sarcina conducătorului şcolii duminicale.

Dacă el constată că şcoala duminicală necesită anumite lucruri, atunci să prezinte aceasta conducerii, care se va aduna apoi pentru sfătuire. Conducerea trebuie să se informeze la casier dacă sînt destui bani, şi numai după aceea pot fi făcute cumpărăturile. Dacă el vrea să premieze pe cineva care a găsit cele mai multe texte biblice şi a ştiut cele mai multe citate, atunci să fie înmînate cadouri sub formă de literatură, Biblii, iar comunitatea să le cumpere; apoi trebuie prezentate diaconilor care se vor interesa dacă sînt destui bani.

Eu cred că aceste cinci întrebări au primit răspuns.

Următoarea sună astfel:

Frate Branham, în legătură cu rînduiala din comunitate, noi am încercat să procedăm aşa cum am înţeles cînd s-au dat îndemnurile la inaugurarea capelei celei

noi de aici. Din cauza aceasta unii s-au înfuriat pe noi şi au părăsit adunarea, alţii nu vor să asculte nimic ce le spunem, mai ales copiii. Noi am vorbit cu părinţii despre copiii lor, însă ei nu au grijă de ei. Am înţeles noi greşit, sau procedăm pe dos? Mulţumesc frumos.

Lăsaţi-mă să răspund aici pe rînd:

În legătură cu rînduiala din comunitate, noi am încercat să procedăm aşa cum am înţeles cînd s-au dat îndemnurile la inaugurarea capelei celei noi de aici.

Aceasta este corect, voi procedaţi corect. Eu cred că asta vine din partea diaconilor, pentru că aici este vorba despre datoriile diaconilor.

Din cauza aceasta unii s-au înfuriat pe noi.

Şi pe mine, şi pe alţii vor fi supăraţi. Cu o persoană care face aşa ceva, nu este ceva în ordine. Ei nu sînt în ordine cu Dumnezeu, pentru că Duhul lui Hristos este supus învăţăturii lui Hristos, casei lui Hristos şi rînduielii lui Hristos. Dacă un bărbat, o femeie, un copil, părinţii sau altcineva căruia i se spune ceva, se supără, atunci ceva nu este în ordine cu el. Noi dorim ca fiecare pe care-l putem ajunge să-l avem în această comunitate, dar dacă prin aceasta se produc numai greutăţi, atunci el este un ţepuş sau, cum spunem noi de obicei, „un iepure în grămada de lemne.“ O astfel de persoană nu este în ordine.

Dacă ei pleacă, atunci puteţi să faceţi un singur lucru: să-i lăsaţi să plece şi să vă rugaţi pentru ei. Poate se va duce unul dintre diaconi la ei acasă ca să audă de ce au plecat şi să-i întrebe ce nu este în ordine. Încercaţi apoi să-i împăcaţi. Dacă nu reuşiţi, atunci luaţi doi sau trei martori cu voi pentru ca ei să înţeleagă. Dacă ei nu ajung la o claritate, atunci se va transmite adunării cînd este vorba despre mădularele comunităţii.

Şi acei ce nu fac parte din cadrul acestei comunităţi, să fie îndemnaţi să se ţină de rînduială, deşi ei nu sînt mădulare ale acestei comunităţi. Ei trebuie să asculte aici de îndemnurile noastre, pentru că sînt rînduieli ale comunităţii. Aceasta este ceva care nu vrem să o facem de fapt, ceva care nu o fac cu plăcere, dar sînt lucruri care trebuie făcute. Eu mă expun cînd vorbesc aici pe bandă eu sînt, ei mă pot auzi şi ştiu că eu sînt şi nu voi, bărbaţilor. Voi mi-aţi pus *mie* întrebarea, şi eu vă răspund după cunoştinţa mea din Cuvîntul lui Dumnezeu.

„Dacă oamenii aceştia se supără şi plecă de la noi, ce spune Biblia despre aceasta, frate Branham?“

„Ei au plecat de la noi, pentru că nu au fost dintre ai noştri.“ Cu aceasta s-a rezolvat totul. Ei au părăsit adunarea asta au făcut ei. Bine.

Alţii nu vor să asculte nimic ce le spunem, mai ales copiii.

Copiii ar trebui educaţi; ei ar trebui să primească educaţia acasă. Chiar şi copiii mei, dacă se vor purta vreodată necuviincios aici, eu nu vreau să-i menajaţi. Dacă este Sarah, Rebekah, Joseph sau Billy, indiferent care dintre ei: spuneţi-mi; eu mă voi ocupa de aceasta. Dacă nu se pot îndrepta, atunci trebuie să rămînă în afara adunării pînă învaţă să se comporte. Aceasta nu este o arenă; aceasta este casa lui Dumnezeu! Acesta nu este un loc de joacă, să te plimbi cu patinele cu rotile, sau unde poţi să scrii bilețele, să rîzi sau să te prosteşti. Aceasta este casa lui Dumnezeu, şi aici trebuie să se desfăşoare totul în frică de Dumnezeu.

Voi veniţi aici ca să vă rugaţi şi nu să faceţi o vizită. Aici nu este un teren pentru picnic, nu este un loc pentru vizită acesta este locul de cercetare al Duhului Sfînt. Ascultaţi ce vrea El să vă spună, nu ceea ce aveţi voi să vă spuneţi unii altora. **Noi nu venim aici ca să avem părtăşie unii cu alţii noi venim aici să avem părtăşie cu Hristos.** Aceasta este casa de rugăciune. Şi copiii trebuie să asculte de părinţi. Să se facă de cunoscut: dacă părinţii copiilor nu vor să asculte de ceea ce zic diaconii, atunci trebuie corectaţi părinţii înşişi.

Noi am vorbit cu părinţii despre copiii lor, însă ei nu au grijă de ei.

Dacă ei aparţin de această adunare, atunci să luaţi doi sau trei fraţi dintre voi şi să-i chemaţi pe părinţi la o discuţie particulară aici în birou. Nu conteză cine este dacă sînt eu sau fratele Neville, dacă este Billy Paul şi băiatul lui cel mic, dacă este fratele Collins sau unul din copiii lui, sau altcineva dintre voi. Noi ne iubim unii pe alţii, dar noi sîntem datori faţă de Dumnezeu şi Cuvîntul acesta. Dacă este fratele meu Doc, sau indiferent cine este, noi trebuie să fim chemaţi şi să fim sinceri unii cu alţii. Cum poate să se ocupe Dumnezeu de noi, dacă noi nu

sîntem sinceri unii cu alții? Cum putem să fim atunci sinceri față de El?

Aceasta este rînduiala în care trebuie să menținem casa Domnului! Diaconii trebuie să ştie cum trebuie procedat. Eu vă spun aceste lucruri cu scopul ca voi să le țineți minte. Dacă va fi cazul să vorbiți cu părinții, şi ei nu ascultă, atunci luați cu voi încă un diacon sau pe altcineva din conducere sau o persoană respectată din această comunitate. Dacă nu ajută nici aceasta, atunci să se consulte toți diaconii şi să spună: „Copiii fratelui Jones fratelui Henderson, fratelui Jackson, sau indiferent ai cui copii sînt se comportă foarte rău. Noi le-am spus deja de două-, trei ori, dar ei nu vor să asculte."

Atunci chemați-l pe fratele Jones sau *cutare* înăuntru şi spuneți: „Frate Jones, noi te-am chemat aici la o discuție. Noi te iubim, tu aparții de noi. Noi vrem să ascultăm banda aceasta ca să aflăm ce spune fratele Branham despre aceasta. Noi te-am rugat să te ocupi de copiii tăi, ca ei să se comporte cuviincios. Dacă ei nu vor să se comporte corect şi tu nu-i poți face să se comporte corect în adunare, atunci lasă-i la cineva cînd vii la adunare, pînă vor învăța cum trebuie să se comporte în casa Domnului." Aceasta este rînduiala, şi ea trebuie împlinită.

Întrebarea următoare sună astfel:

Am înțeles noi greşit?

Nu, voi nu ați înțeles greşit. Aşa este corect. Eu o spun încă o dată: sînt rînduieli. În armată ei nu vă roagă: „Ai *vrea* să faci tu …" Dacă sînteți în armată, sînteți *obligați* să o faceți. Aşa este şi aici. Eu sînt obligat să predic Evanghelia. Eu sînt obligat să stau pe această bază, indiferent de ceea ce spun frații mei şi toți ceilalți. Eu sînt obligat să fac aceasta. Eu trebuie să-i rănesc pe oameni şi să-i îndrept.

Voi nu vreți să ajungeți ca Oswald. **Dacă voi nu aveți aceleaşi păreri cu un om şi nu puteți să-i întindeți mîna şi să simți pentru el tot aşa din cauza aceasta, atunci este ceva pe dos cu voi. Dacă eu nu sînt de aceeaşi părere cu un om şi sînt într-o contradicție vădită cu el, şi totuşi nu pot să-l văd aşa ca Hristos, atunci cu duhul meu este ceva pe dos, atunci nu am Duhul lui Hristos.**

Cineva spune: „Frate Branham, eu cred că învățătura ta este *aceasta* sau *cealaltă*." „În ordine, frate, haidem să ne adunăm ca să cercetăm lucrurile. Tu şi eu vom pieptăna lucrurile împreună. Vom merge singuri într-o cameră şi vom clarifica totul." Apoi el îmi spune părerea lui şi eu trebuie să-i răspund. **Dar dacă eu nu simt în inima mea că el mai este fratele meu şi că eu încerc să-l ajut, atunci nu îl voi putea ajuta niciodată. Pentru mine nu există nici o posibilitate să îl ajut, dacă nu îl iubesc.** Atunci ce rost mai are să merg acolo? Spune-i de la început: „Frate, eu nu te iubesc. Asta vreau să-ți spun din inimă, înainte de a merge acolo în cameră. Căci eu pot să te ajut numai dacă iubesc."

Aşa este, şi aşa este corect. Continuați aşa, voi ați procedat foarte corect. Aşa trebuie să fie. Voi nu ați înțeles greşit.

Procedăm pe dos?

Nu! A fost corect aşa cum ați procedat. Rînduiala trebuie menținută. Dacă sînt aici mame cu copii mici, se întîmplă deseori ca ei să plîngă. Gîndiți-vă, voi sînteți garda pastorului, voi sînteți garda Evangheliei. Ce trebuie să faceți, voi diaconilor, dacă gălăgia devine atît de mare încît pastorul este deranjat şi prin aceasta este întrerupt mesajul Domnului? Este ca la un om care vorbeşte în limbi, sau la un bărbat care predică: el este dator față de Cuvînt şi trebuie să se țină de aceste lucruri. Fiecare dintre voi trebuie să-şi îndeplinească slujba, şi pentru ca s-o facem sîntem noi aici.

Noi nu vrem să prelungim prea mult, pentru că eu ştiu că în cîteva minute am o întîlnire. De aceea am să încerc să mă grăbesc cît pot de bine.

Pe acest bilețel sînt două întrebări:

Frate Branham, sub ce formă să strîngem o colectă pentru cineva din adunare? Cum trebuie să procedăL'm?

Eu cred că în adunare nu ar trebui să se strîngă jertfă pentru nimeni, în afară de pastorul vostru. Eu cred că trebuie să se facă de cunoscut de pe platformă dacă este cineva care cere un dar de dragoste, sau dacă cineva, poate unul din frații noştri care aparține de adunare, se află în criză sau are greutăți. Pastorul să o facă de cunoscut, pentru că eu sînt de părere că aceasta este

datoria lui. El să o spună adunării, dacă fratele în cauză este de acord.

Dar dacă nu vreți să ridicați o jertfă pentru persoana care se află în criză, atunci conducerea să se întîlnească şi să stabilească în comun o sumă pentru a ajuta persoana din caseria comunității. Dar dacă în timpul acela nu sînt destui bani în caserie, încît ei nu sînt în măsură să-l ajute, atunci trebuie adunată o colectă. Conducerea să decidă asupra problemei şi s-o transmită pastorului, iar pastorul este cel care prezintă această problemă, spunînd de exemplu: „În seara aceasta vreau să vă fac de cunoscut că fratele nostru Jones a avut un necaz foarte mare: casa lui a ars. Noi ca creştini, vrem să ne adunăm şi fiecare din noi să-şi dea acordul cum vrea să-l ajute pe fratele Jones, pentru ca el să-şi reclădească casa.“, sau indiferent ce este. „Asta o vom face noi.“ Trebuie să se facă de cunoscut de pe platformă aşa trebuie să se întîmple. Să i se dea casierului adunării ceea ce a promis fiecare. El va duce aceste contribuții mai departe. Fiecare primeşte o chitanță pentru aceasta. Eu nu ştiu dacă vi se scade aceasta la serviciul financiar, dar eu sper că da.

Dar dacă vine un străin şi spune: „Închipuiți-vă: eu eram în călătorie şi mi-a plesnit un cauciuc. Eu vreau un cauciuc nou. Strîngeți o jertfă pentru mine în seara aceasta.“, atunci să nu faceți aşa ceva. Nu, asta nu trebuie să fie. Dacă este ceva credibil şi persoana este cunoscută, atunci să se întrunească din nou cei din conducere şi să ceară de la casier o sumă anumită, pentru a-i cumpăra acestui om un cauciuc. Dar dacă sînt prea puțini bani în caseria comunității, atunci conducerea trebuie să ia o decizie. Pastorul să nu aibe nimic de-a face cu aceasta, ci numai diaconii, respectiv conducerea. Dacă ei sînt de aceeaşi părere, atunci spuneți-o pastorului pentru ca el să ridice colecta. Dar să fiți atenți cînd este vorba despre un străin, atunci numai într-un caz direct de accident; dacă cineva are nevoie de ceva bani şi voi considerați că este pentru un scop justificat. După părerea mea, trebuie să fie vorba despre o cauză despre care ştiți că este justificată.

Voi ar trebui să veniți o dată la mine acasă şi să vedeți în registrele mele numele tuturor oamenilor care vin şi spun: „Eu sînt predicatorul *cutare*, de la adunarea *cutare*. Pe drum încoace am avut o pană şi am nevoie de o roată de rezervă.“ El ştia că eu mă întorsesem atunci de la o adunare, şi jertfa care mi-a fost dată o aveam la mine. Eu i-am dat aproape tot pentru ca el să-şi cumpere o roată de rezervă. După ce am căutat în registru, nici nu exista un predicator cu numele acela din localitatea respectivă. Sînt între zece şi douăzeci de mii de dolari trecuți în registre, pe care i-am dat aşa, fără să aflu de unde vin oamenii aceştia. Apoi am aflat că unii din predicatori au spus: „La mine acela a procedat *aşa şi aşa*.“

Comunitatea poartă răspunderea numai pentru cei ce fac parte de ea. Aşa este. Ea este răspunzătoare numai pentru mădularele ei proprii.

Dacă este însă cazul justificat şi conducerea spune: „Un moment, vă rog. Maşina acestui om este într-adevăr acolo. Este maşina lui şi lui i s-a întîmplat aceasta. El nu aparține de fapt de această comunitate, dar este totul adevărat.“ Dacă ei constată şi spun că acestui străin i s-a întîmplat într-adevăr ceva neobişnuit, atunci puteți să-l ajutați.

Însă nu cu cei care aparțin de noi. Pentru ei se îngrijesc frații de aici.

Dacă unul de afară spune că îi este foame, şi cineva vrea să-i dea ceva din portofel, aceasta rămîne la alegerea voastră. Eu vorbesc despre ceea ce trebuie să se facă în adunare, dacă oamenii din comunitate sînt *rugați* să doneze ceva.

Dacă voi invitați un evanghelist pentru a predica aici, atunci se înțelege de la sine, şi voi ştiți deja dinainte, că trebuie să-i dați o colectă sau să-i plătiți o sumă, sau cum o doreşte el.

Dar dacă este cineva aici şi este vorba despre o problemă justificată, atunci pastorul s-o facă de cunoscut după ce conducerea a ajuns la o părere comună, şi să zică: „Aici şade un bărbat pe care noi nu îl cunoaştem; el ne roagă să îl ajutăm, copiii lui suferă de foame. Noi nu am avut timp să verificăm dacă este adevărat.“

Dar dacă i se întîmplă aşa ceva unui frate care face parte de aici, atunci diaconii trebuie să cerceteze aceste dorințe. Dacă sînt justificate, ajutați-l. Dacă nu sînt justificate, nu o faceți, voi nu trebuie s-o faceți. Dar dacă este un străin, atunci pastorul să zică: „Conducerea mi-a transmis că ei nu-l cunosc pe acest bărbat care şade aici. El spune că numele lui este Jim Jones“, sau altcumva. „Aici şade el. Vă rugăm să vă ridicați, domnule Jones. Rămîneți la ieşire după

serviciul divin. Dacă cineva dintre voi simte în inima lui că trebuie să-l ajute pe acest bărbat, atunci daţi-i în timp ce ieşiţi afară.“ Aţi înţeles?

Voi care serviţi aparatele cu benzi, aţi înregistrat aceasta? Fratele Collins nu a înregistrat pe banda lui; de aceea vreau să repet ceea ce am spus mai înainte, deoarece el este unul dintre diaconi.

Dacă se întîmplă să vină aici un bărbat care are un necaz, şi vrea să aibe o colectă de la adunare, să se adune conducerea sau diaconii şi să ia o decizie pe care să i-o transmită pastorului ce trebuie făcut. În încheiere pastorul o face de cunoscut şi spune: „Acest bărbat“ el îi spune numele „noi nu îl cunoaştem. Aici la noi verificăm cazurile înainte de a da o colectă. Dar totuşi bărbatul spune că este într-un necaz financiar. Că este un caz urgent, că are copii bolnavi şi vrea să cumpere medicamente pentru ei.“, sau indiferent ce fel de caz este. „El este aici. Ridicaţi-vă, vă rog, domnule.“ Lăsaţi-l să se ridice şi apoi spuneţi: „Voi vedeţi acum cine este. După serviciul divin bărbatul va sta acolo la ieşire, şi toţi care ies afară şi simt că vor să-i dea ceva, au voie să se simtă liberi. Noi o facem de cunoscut aici în adunare.“ Noi nu recomandăm, ci facem numai de cunoscut. Vedeţi, în aceasta constă ospitalitatea faţă de un străin. Înţelegeţi acum? În ordine.

Eu cred că am răspuns cu aceasta la întrebare.

Ce este cu benzile magnetice? Mulţi scriu la birou şi îţi fac reproşuri din cauza măsurilor cu benzile magnetice. Şi alţii din adunare vînd benzi magnetice, deşi domnul Maguire a trebuit să plătească o parte din cîştig.

Pentru benzi există un contract. Eu nu ştiu exact cînd expiră contractul, dar aceasta este o problemă pentru conducere nu pentru diaconi, ci pentru conducere; nici pentru pastor, ci numai pentru conducere. După cum ştiu, conducerea face un contract pentru un timp anumit. Dacă nu este aşa, conducerea să mă corecteze. Ei au încheiat o înţelegere cu o persoană care copiază benzile. Pentru benzi există un drept de autor.

Nimeni altcineva nu are voie să copieze benzile şi nu are voie să le vîndă, doar dacă acceptă această persoană care are dreptul de autor. Vedeţi, aşa este legea care conţine dreptul de autor. Dacă persoana care posedă dreptul de autor îi permite unei persoane să copieze benzile, atunci este problema lui. Dacă el permite ca toţi să copieze benzile, este problema lui. Dacă el permite ca toţi să vîndă benzile, atunci depinde tot de acel care are dreptul de autor. Dacă cineva vrea să copieze şi să vîndă benzile, trebuie să ceară o aprobare scrisă de la posesorul cu drept de vînzare, şi atunci el este protejat de lege. Altfel aţi fi pasibili de pedeapsă, şi dacă o persoană răuvoitoare ar vrea să vă facă greutăţi, ar avea o ocazie, dacă voi treceţi peste legea dreptului de autor, pentru că este acelaşi lucru ca dreptul de editare exact acelaşi lucru. Voi nu aveţi voie să o faceţi, deoarece există o pedeapsă grea pentru aceasta.

Oamenii care copiază benzile au poate o înţelegere cu domnul Maguire, şi el primeşte un procentaj pentru benzi. Dar despre aceasta eu nu ştiu nimic sigur, pentru că eu nu sînt destul de des la voi pentru a mă ocupa mai de aproape de aceasta. Eu nu ştiu cui i-a fost predată. Eu cred că tot domnul Maguire o are, pentru că şi acolo în California sau Arizona sau indiferent unde mă aflu, după cîte ştiu eu, se cumpără benzile. Fratele Sothmann, socrul domnului Maguire, este un frate din adunarea de aici. Eu cred că domnul Maguire mai are dreptul de vînzare.

Întotdeauna au existat obiecţii în legătură cu copierea benzilor. Dacă vine vreo reclamaţie în legătură cu problemele financiare a acestei adunări, atunci este de datoria conducerii să aibe grijă ca această problemă să fie reglementată. În orice caz, să nu rămînă ceva nerezolvat.

Aici pe biletul acesta mai stă scris:

Ei îţi scriu la birou şi îţi fac reproşuri.

Eu am primit într-adevăr multe scrisori din cauza aceasta şi aş vrea să ştiu de ce ei nu primesc benzile. Acum voi ştiţi că aveţi un contract cu cineva care are dreptul unic de vînzare, după cîte ştiu. Eu personal nu vreau să am nimic de-a face cu benzile, atîta timp cît se ocupă altcineva cu răspîndirea Evangheliei. Amin.

Mai întîi a început să copieze fratele Roberson, fratele Bheeler şi alţii. Apoi au preluat-o cei doi fraţi tineri, Mercier şi Goad, care au făcut-o ani de-a rîndul. Desigur că au existat reclamaţii la adresa acestor bărbaţi atîta timp cît au făcut-o. Dar în ultimul timp s-a reclamat des că nu se

primesc benzile. Oameni din toată țara mi-au telefonat. În afară de asta, se spune că au fost trimise benzi reimprimate, mai întîi se derulează ceva, şi dintr-o dată se aude altceva, astfel încît nu se poate înțelege despre ce este vorba.

Oamenii plătesc pentru acest benzi şi de aceea ei trebuie să primească o bandă bună. Indiferent ce trebuie făcut ca să le primească, noi vrem să ne îngrijim ca clienții noştri, frații noştri care sînt clienții noştri să primească o bandă de calitatea întîi. Voi, conducerea, trebuie să aveți grijă ca aceşti oameni să fie mulțumiți. Dacă nu sînt mulțumiți, trebuie să li se înapoieze banii neîntîrziat.

Cineva mi-a telefonat şi mi-a spus că de luni de zile aşteaptă benzile. Eu nu ştiu în ce măsură se ocupă fratele Maguire de aceasta. Eu nu ştiu, aşa cum nu ştiu nimic mai de aproape. Nu este sarcina mea; este problema lui şi a conducerii. Eu nu încerc să intervin, ci vă spun numai cum este conform legii. Legea spune că aceste benzi trebuie trimise în decurs de două pînă la cinci zile de la primirea comenzii. După ce au fost comandate benzile, ele trebuie expediate în decursul acestor zile; altfel poate fi anulat dreptul de vînzare, dacă nu sînt respectate aceste dispoziții.

Acest contract trebuie înnoit după şase luni sau după un an. Voi trebuie să vă întruniți la o dată care ați stabilit-o la încheierea dreptului de vînzare. Atunci ar trebui să fie şi alți oameni de față, acei care au întrebat de benzi să fie informați, pentru a vorbi împreună despre aceasta.

Aceste indicații trebuie respectate! Din cauza reclamațiilor trebuie ca lucrurile să se desfăşoare corect, ei au obiectat la Leo şi Gene; au existat obiecții la toți ceilalți. Există reclamații despre fratele Maguire, şi vor fi la oricare altul. Dar noi vrem să aflăm care este nemulţ¨umirea.

Dacă se stochează lăzile pline cu benzi şi vin o duzină de scrisori, vedeți, atunci nu cel care copiază benzile este răspunzător, ci cade totul asupra mea. Eu sînt întotdeauna învinuit. Ca creştin eu am datoria să am grijă ca oamenii să primească ceea ce plătesc, şi eu vreau ca cei din conducere să aibe grijă de aceasta. Chiar dacă ei cer mai mult pentru a cumpăra benzi mai bune şi aparate mai bune noi vrem pe cineva care să copieze bine benzile. Noi sîntem interesați pentru aceasta. Lucrarea cu copiatul benzilor trebuie făcută conştiincios, pentru ca clientul să fie mulțumit. Altfel încetați cu totul, pentru că astfel de benzi nu vrem. Apoi să o preia cineva care vrea să o facă; dacă trebuie să se plătească, atunci ei să primească ceea ce au plătit. Aceasta face parte din creştinism.

Dacă ei vin aici să audă Evanghelia, atunci eu vreau să le dau ceea ce este mai bun din ceea ce le pot da. La fel doresc ca şi voi să vă osteniți pentru toți sub orice formă. Acesta este motivul pentru care vă sfătuiesc în seara aceasta pe voi diaconilor, conducerea şi pastorul, ca să vă îndepliniți bine aceste îndatoriri. Deoarece oamenii vin aici să-L găsească pe Dumnezeu, şi aceste lucruri trebuie să fie în ordine.

Şi benzile trebuie să-şi primească locul cuvenit. Dacă ați folosit pînă acum benzi de categoria a doua, atunci luați benzi mai bune, chiar dacă trebuie să cereți mai mult. Dacă trebuie, încasați mai mult, dar trimiteți oamenilor ceea ce au plătit.

Eu nu am nici un interes de vreun cîştig, nici măcar un bănuț, la fel nici comunitatea nu are nici un interes eu nu vreau să aibe. Să nu fiți interesați de un fond de rezervă. Dacă ei plătesc pentru rezervă, atunci aceasta este pentru că voi trebuie să primiți o parte din cîştig, cred eu. Eu cred, aşa a explicat el domnului Miller şi celorlalți, că, conform legii, noi trebuie să luăm o parte din fondul de rezervă. Depinde de voi, dacă vă îngrijiți de aceasta; eu nu am nimic de-a face. Discutați împreună şi interesați-vă, eu nu pot să mă îngrijesc de toate. Eu vă spun doar cum trebuie să fie şi cum trebuie făcut. Voi ați înțeles corect, eu am spus: „Cum *trebuie* să fie!“ Noi vrem să fie totul făcut corect.

Dacă trebuie să cumpărați pentru aceasta un aparat mai bun, atunci cumpărați un aparat mai bun. Eu le-am spus celor care înregistrează: „Înainte de fiecare călătorie misionară, voi face de cunoscut temele despre care voi predica. Va fi ceva despre care am vorbit deja.“ Eu v-am promis tuturor şi vreau s-o spun încă o dată duminica viitoare pentru înregistrare, că eu predic fiecare mesaj nou mai întîi aici în capela aceasta, pentru că se pare că aici sînt înregistrate mai bine. Vă amintiți? Dacă eu vin deci aici să predic mesajele mele, atunci cel ce înregistrează

benzile trebuie să fie informat despre serviciile divine. Ei mă întreabă pe mine: „Care vor fi? Despre ce vei predica?“ Eu le spun: „În seara aceasta este tema *cutare* şi în următoarea seară este tema *cutare*.“ Astfel ei le pot pregăti pentru clienţi, ca ei să le primească repede. Apoi ei le iau acolo; pentru că înregistrările de aici sînt mai bune decît cele din adunări. Înregistrările se fac aici în capelă, pentru că avem o acustică bună.

Eu voi avea în curînd o evanghelizare mare şi nu vă pot promite despre ce voi vorbi peste ocean şi în alte locuri. Vedeţi, eu nu vă pot spune dacă voi aduce mai întîi mesajul aici, căci dacă predic aşa de des atunci poate deveni repede un obicei, iar pentru ascultători sună totul uzat. De aceea trebuie să predic din cînd cînd ceva nou şi să aduc mesajul care mi-a fost dat. Pentru aceasta ei ar trebui să ia un aparat de înregistrări în călătoria aceasta misionară, care înregistrează ireproşabil.

Benzile care sînt copiate trebuie să fie la fel de ireproşabile. Verificaţi fiecare bandă înainte de expediere. Altfel încetaţi de tot şi să nu mai aveţi nimic de-a face cu aceasta. Atunci să facă fiecare benzile lui. Dar dacă o faceţi, atunci faceţi-o corespunzător, ca să înceteze obiecţiile. Noi vrem să nu mai vină reclamaţii. Dar dacă totuşi mai reclamă cineva, atunci vrem să ne ocupăm de aceasta ca să fie rezolvată.

Eu mă voi grăbi acum cît pot de bine. Billy mai are două, trei întrebări aici, apoi ne apropiem de încheiere.

Frate Branham, cît de departe poate sau ar trebui să meargă un diacon pentru a menţine ordinea şi rînduiala în adunare? Să ţinem noi ordinea sau să aşteptăm pînă ne spune fratele Neville ce trebuie să facem?

Aşa ceva nu este în sarcina fratelui Neville, ci a voastră. Nici voi nu-i ziceţi fratelui Neville despre ce şi cum trebuie să predice. Aceasta este de datoria voastră. Voi diaconii, trebuie s-o faceţi şi să vă îngrijiţi de aceasta. Fratele Neville nu are nimic de-a face cu aceasta; este sarcina voastră.

Dacă un poliţist vede pe stradă pe cineva care fură ceva dintr-o maşină îi telefonează mai întîi primarului şi spune: „Domnule primar, eu lucrez aici pentru dumneavoastră la poliţie. În ultima noapte am văzut un bărbat pe stradă care a furat roţile de la o maşină. Eu aş vrea să aflu cum gîndiţi asupra acestui lucru.“? O, ce ar fi aceasta? Aceasta ar fi o nebunie, nu-i aşa? Dacă un om face ceva pe dos, atunci trebuie arestat.

Dacă cineva de aici din adunare face ceva pe dos, atunci interveniţi şi vorbiţi cu el. Să nu fiţi încrezuţi; dar dacă el nu vrea să asculte, vorbiţi în felul în care vă înţelege ce vreţi să spuneţi. Este ca şi cu un copil căruia i se spune: „Mergi acolo!“, şi care totuşi se comportă urît. Diaconilor, ocupaţi-vă locurile! Voi sînteţi patru, doi dintre voi să meargă în faţă şi doi să rămînă în spate. Fiţi atenţi, cînd vine cineva înăuntru care nu are nimic bun în minte, ca acela. Fiţi atenţi. Mergeţi la posturile voastre şi rămîneţi acolo acesta este locul vostru sau staţi lîngă perete şi observaţi-i pe toţi care intră înăuntru.

Un diacon are grijă de casa lui Dumnezeu. Dacă intră cineva înăuntru, atunci vorbiţi cu el, salutaţi-l şi întindeţi-i mîna. Voi sînteţi poliţiştii. Spuneţi: „Doriţi să vă arătăm garderoba?“ sau: „Puteţi să luaţi loc.“ „Putem să îţi oferim o carte de cîntări? Noi vrem ca tu să te simţi bine la noi şi ne bucurăm că eşti în seara aceasta aici.“ Conduceţi-l la un loc şi întrebaţi-l dacă vrea să şadă mai în faţă sau mai în spate. Aceasta este ospitalitatea.

Un diacon este ca poliţia militară în armată: vine în întîmpinare, dar totuşi cu autoritate. Ştiţi voi, ce este într-adevăr poliţia militară? Dacă ea îşi exercită dreptul, atunci este comparabilă cu un căpitan. El este amabil, şi totuşi are autoritate. Voi trebuie să ascultaţi de el. Recruţii merg afară şi se îmbată, şi el trebuie să le arate limitele admise. Aşa trebuie să mustre şi diaconul.

Gîndiţi-vă, diaconul este un poliţist, iar datoria lui este mai grea decît orice slujbă din comunitate. Eu nu ştiu dacă există vreo altă slujbă care este mai grea decît a diaconului. Aşa este, pentru că el are într-adevăr o slujbă. El este bărbatul rînduit de Dumnezeu. El este rînduit de Dumnezeu, aşa cum este pastorul. Desigur că el este. El este un slujitor al lui Dumnezeu.

Singura sarcină a conducerii este datoria faţă de Dumnezeu, de a supraveghea problemele financiare şi să fie atenţi la tot ce este în legătură cu aceasta. Eu v-am spus, conducerea hotărăşte asupra benzilor şi lucrurile de felul acesta, asupra clădirii, reparaţiilor şi cum trebuie

să fie procedat în probleme financiare. Conducerea este competentă pentru partea edilitară (proprietate) şi problemele financiare. Diaconii nu au nimic de-a face cu aceasta. La fel de puţin are de-a face conducerea cu sarcina diaconului.

Dacă diaconii roagă conducerea să-i ajute într-o problemă, sau conducerea îi roagă pe diaconi, atunci puteţi să lucraţi toţi împreună. Dar acestea sînt sarcini individuale.

Nu, voi nu trebuie să-l întrebaţi pe fratele Neville. Dacă el vă roagă amabil şi cu dragoste să faceţi ceva, pentru că el este pastorul vostru dacă el ar spune: „Frate Collins, frate Hickerson, frate Tony“, sau altcineva, „poţi să te uiţi ce se întîmplă acolo în colţ?“, voi ştiţi, el o face numai din datoria unui bărbat al lui Dumnezeu.

Gîndiţi-vă, voi nu lucraţi nici pentru capela-Branham, nici pentru fratele Neville sau pentru mine, voi lucraţi pentru Isus Hristos. Pentru El o faceţi. EL pretinde de la voi să fiţi credincioşi, aşa cum pretinde de la pastor şi de la toţi ceilalţi. EL pretinde să fiţi de încredere. Noi vrem să dovedim credincioşia noastră.

Cîteodată este greu. Pe cîmpul de misiune este greu pentru mine, cînd trebuie să-i spun ceva unui predicator, care şade acolo şi pe care îl iubesc din toată inima. Dar eu trebuie s-o fac în dragoste şi în acelaşi timp să-i întind mîna pentru ajutor, vedeţi voi? Ei vin la mine şi spun: „Frate Branham, tu eşti o persoană minunată, însă de ce nu accepţi unele compromisuri în legătură cu botezul, cu una şi cu alta, cu sămînţa şarpelui şi cu siguranţa veşnică a unui mîntuit?“

Eu răspund apoi: „Frate, eu te iubesc. Dar acum vrem să luăm Scriptura în mînă şi să vedem care dintre noi este corect şi care este greşit.“ Eu trebuie să fiu în stare pentru aceasta.

Apoi se spune: „O, nu, frate Branham, eu îţi spun, tu eşti greşit.“, şi el se enervează.

„O,“ spun eu, „poate că sînt eu greşit. Dacă este aşa şi tu ştii în ce sînt greşit, tu îmi vei arăta. Atunci eu sînt dispus să o primesc.“

Acelaşi lucru este şi dacă cineva spune: „Tu nu ai nici un drept să-i spui copilului să se aşeze.“ Diaconul este îngrijitorul casei lui Dumnezeu. El are grijă de casa lui Dumnezeu şi o ţine în ordine. Aşa spune Scriptura, şi dacă credeţi că diaconul trebuie să facă altceva, atunci veniţi şi arătaţi-mi. Este acelaşi lucru. Datoria voastră este numai să-l sprijiniţi.

Şi voi nu trebuie să întrebaţi pe nimeni; este pur şi simplu de datoria voastră. Nici fratele Neville nu întreabă pe nimeni. Conducerea nu trebuie să-l întrebe mai întîi pe fratele Neville, dacă este de acord să se repare acoperişul capelei. Nu, nu, fratele Neville nu are nimic de-a face cu aceasta, nici eu şi nici diaconii. Pentru aceasta sînteţi voi răspunzători.

Exact aşa este şi cu pastorul: „Despre ce vei predica? Eu nu vreau să faci asta.“ Nu aveţi nici un drept să spuneţi asta. Pastorul vostru este supus lui Dumnezeu. Fratele Neville predică un mesaj care i l-a dat Domnul, şi noi toţi sîntem incluşi în el. Dacă eu îi spun fratelui Neville ceva pe dos, atunci Dumnezeu mă face pe mine răspunzător pentru aceasta. Aşa este. Dumnezeu conduce totul. Voi vedeţi, că noi sîntem lucrători în aceste domenii numai ca mesageri ai Lui.

Acum următoarea întrebare.

Te rog explică cum trebuie practicate darurile vorbirii în limbi în adunarea noastră. Asta am făcut-o deja.

Cînd va fi rînduită comunitatea şi unde trebuie să lucreze darurile? Şi asta am explicat-o deja.

Cîte instrumente ar trebui să mai fie în adunare în afară de orgă şi pian?

Depinde dacă aveţi o orchestră pe coarde, sau ce aveţi. Asta eu nu ştiu. Eu nu înţeleg ce vrea să însemne aceasta. Orga şi pianul sînt doar proprietatea comunităţii. Dacă dirijorul de cor ar avea intenţia să folosească instrumente de suflat, şi ar fi cineva în adunare care ar putea cînta cu ele, astfel încît să formeze o orchestră, atunci ar trebui să discutaţi aceasta cu conducerea. Ei ar trebui să hotărască şi să verifice dacă sînt bani pentru cumpărarea acestor instrumente, sau despre ce este vorba. Eu cred că aceasta este întrebarea.

Dar dacă ei au instrumentele lor proprii, atunci este minunat. Dacă ei nu au instrumente proprii, dar aparţin de orchestră nu cineva care vine numai pur şi simplu, cîntă din cînd în cînd şi apoi pleacă iarăşi. Trebuie să fie o orchestră bună în comunitate. Comunitatea nu va cumpăra nici un instrument pentru cineva care astăzi cîntă aici şi mîine dincolo şi care vine din cînd în

cînd şi mai cîntă cîte puţin. Nu! Trebuie să fie o orchestră, o orchestră cu un conducător aici în adunare, apoi puteţi să vorbiţi cu ei despre cumpărarea instrumentelor.

Te rog explică-ne, cum pot să menţină diaconii liniştea în locul sfînt înainte şi după serviciul divin.

Fraţilor, eu vreau să vă propun ceva. Aceasta este o problemă importantă şi aş dori să avem mai mult timp pentru aceasta, pentru că are o însemnătate mare pentru noi. Adunarea nu este un loc de distracţii.

Dacă doriţi, atunci ascultaţi această bandă într-o seară înainte de serviciul divin, pentru ca oamenii să înţeleagă. Lăsaţi să se deruleze numai partea aceasta şi nu mai mult; numai partea aceasta. Derulaţi banda pînă aţi găsit partea care vreţi s-o ascultaţi, pentru că sînt unele întrebări.

Diaconii unei adunări sînt, după cum am spus, poliţiştii adunării. Comunitatea nu este un loc obişnuit de adunare pentru întreţinerea legăturilor şi prieteniilor, sau pentru distracţii. Comunitatea este un loc sfînt al lui Dumnezeu. Dacă noi vrem să ne întîlnim, atunci lăsaţi-mă să vin la voi acasă, sau voi veniţi la mine acasă. Dacă vreţi să vă adunaţi, atunci faceţi-o în casele voastre; noi dacă venim aici nu ne ocupăm cu aşa ceva.

Vedeţi cum am fost obişnuiţi să o facem acum cîţiva ani: sora Gertie era atunci pianistă. Atunci cînd am fost eu pastor aici, a trebuit să fiu pastor, diacon, conducere şi toate celelalte la un loc. Toate acestea trebuia să le rezolv eu. Eu nu mai trebuie să fac acum aşa, pentru că voi aveţi destui bărbaţi care pot să o facă. Ca om de ordine l-am avut pe fratele Seward şi alţii. Ei se aflau la uşă unde erau şi cărţile, şedeau pe un scaun sau se aflau prin apropiere. Dacă intra cineva înăuntru, ei îi arătau unde putea să-şi lase paltonul, îi ofereau un loc, îi dădeau o carte de cîntări şi îl rugau să se roage în linişte. Fiecare rămînea pe locul lui şi se ruga în linişte pînă începea serviciul divin. În timp ce oamenii se adunau, sora Gertie începea deja să cînte.

Eu aş propune ca şi organista voastră să cînte frumos şi lent înainte de predică. Înregistraţi-o şi derulaţi banda, atunci cînd nu poate fi prezentă. Îngrijiţi-vă să aveţi muzică frumoasă şi într-adevăr binecuvîntată. Dacă oamenii mai continuă să discute, atunci un diacon trebuie să meargă la microfon şi să spună: „Pst! Pst! Noi dorim ca voi să veniţi în capelă să vă rugaţi. De aceea noi vrem să ne liniştim şi să ascultăm muzica. Aşezaţi-vă, fiţi liniştiţi, rugaţi-vă sau citiţi în Biblie. Aici în locul sfînt locuieşte Domnul. Noi dorim ca fiecare să fie liniştit şi să se roage. Nu umblaţi înainte de serviciul divin şi nici să nu vorbiţi. Adunaţi-vă, pentru că voi aţi venit să vorbiţi cu Domnul. Fiţi de aceea într-o rugăciune adîncă sau citiţi în Biblia voastră."

Voi aţi auzit precis despre Norman Vincent Peale, care este un profesor şi un psiholog bun. Cînd am venit în comunitatea lui, în „Biserica-Marmor", a trebuit să mă gîndesc aşa: „Aş dori ca în capela mea să fie din nou aşa." Cînd intri, diaconii stau chiar la intrare, vă înmînează imediat un bileţel pentru şcoala duminicală şi vă conduc înăuntru. Pentru că acolo este loc numai pentru patru- pînă la cincisute de persoane, a trebuit să ţină şcoala duminicală de trei ori. Voi ştiţi, New York este mare, şi el este un bărbat renumit. Eu cred că primul serviciu l-au avut la ora 10.00 şi al doilea la ora 11.00. De fiecare dată s-a ţinut acelaşi serviciu divin, aceeaşi predică şi s-a citit din aceleaşi notiţe. După ce a ieşit primul grup, ei au avut un timp de cinci minute. Nimeni nu putea să intre, pînă nu au ieşit toţi; după aceea diaconii îi lăsau pe ceilalţi înăuntru, şi capela s-a umplut din nou. Ei au aceste loje-scaune vechi, ştiţi voi, în care trebuie să intri, se şade în aceste scaune bisericeşti de modă veche, care mai au o uşa mică laterală, pentru că această „Biserică-Marmor" este deja de aproximativ două sute de ani, cred eu.

Voi aţi fi auzit dacă ar fi căzut un ac. Toţi au fost cel puţin treizeci de minute în rugăciune înainte de a se auzi primul ton de orgă. Toţi au fost în rugăciune. Eu mă gîndeam: „Ce minunat este aceasta." Muzica a durat aproximativ trei pînă la cinci minute, cred eu. Au fost cîntate „Ce mare eşti" şi alte cîntări asemănătoare. Cînd a început muzica, toţi au încetat să se mai roage şi au ascultat. Vedeţi, ei au trecut de la rugăciune la muzică. După ce au cîntat, a venit dirijorul cu corul. În încheiere a cîntat adunarea şi corul. După aceea ei erau pregătiţi pentru lecţia şcolii duminicale. După ce s-a încheiat aceasta, mai rămăsese numai închinarea divină şi pentru aceasta am venit de fapt.

Eu cred că ar fi un lucru bun pentru adunarea noastră. Ceea ce am spus vom şi face. Lăsaţi-

ne să facem! Dacă cineva face ceva despre care cred că este un lucru bun, şi dacă este într-adevăr un lucru bun, atunci să îl facem. Noi nu vrem să punem de-o parte ceva bun, ci vrem să-l facem în orice caz. Începeți într-o dimineață sau altcîndva cu aceasta. Dacă oamenii sînt neliniştiți, atunci să meargă un diacon sau altcineva la ei şi să spună: „Aici în adunare ne-am făcut o regulă …“

Eu nu ştiu dacă procedați deja aşa; se poate. Eu nu sînt aici, ştiți voi, şi de aceea nu ştiu. Înainte de o slujbă divină eu nu sînt niciodată aici.

Dacă ei intră şi încep să discute, atunci să meargă cineva în față şi să zică: „Pst! Pst! Un moment, vă rog.“, şi o soră să înceapă să cînte la instrument. Dacă nu este posibil aceasta, atunci să aveți pregătită o bandă şi să o derulați. Spuneți: „Noi avem o rînduială nouă în capelă. Atunci cînd vin oamenii aici înăuntru, noi nu şoptim sau vorbim, ci numai ne rugăm. În cîteva minute va începe serviciul divin. Citiți în Biblia voastră sau aplecați-vă capetele şi vă rugați liniştiți.“ Dacă voi o faceți de cîteva ori, atunci şi ceilalți o vor înțelege.

Atunci se va ajunge pînă acolo că vor mai fi numai cîțiva care vor vorbi, şi în afară de ei nimeni. Atunci trebuie să meargă unul din diaconi la ei şi să spună: „Noi dorim ca tu să fii în rugăciune în timpul serviciului divin.“ Vedeți, nu este o casă de distracții, ci o casă de rugăciune. Înțelegeți voi asta?

Eu cred că despre aceasta era vorba: ***Te rog explică-ne, cum pot să mențină diaconii liniştea în locul sfînt înainte şi după serviciul divin.*** Da, asta am făcut. Aşa este. Asta a fost.

Acum să trecem la ultima întrebare:

> ***Frate Branham, au existat obiecții asupra începutului serviciului divin. Noi începem cu cîntări, rugăciuni, cîntări deosebite şi numai pe la ora 11.00 se începe cu mesajul şi nu mai avem prea mult timp pentru Cuvînt. Unii dintre oameni devin atunci neliniştiți şi trebuie să meargă înainte de încheiere. Te rog spune-ne cîte cîntări trebuie cîntate şi la ce oră trebuie să se înceapă cu predica. Cîteodată avem rugăciuni, rugăciuni pentru bolnavi, şi se încheie într-o adunare de mărturii. Unele lucruri se par că atunci sînt nepotrivite pentru timpul respectiv.***

Eu sper că am înțeles totul corect. Billy este aici şi încearcă să-mi ajute. Dacă cineva din mijlocul nostru va asculta banda, el ştie atunci că Billy mi-a ajutat la citit. Este un scris foarte frumos, dar eu nu am putut să-l descifrez. Eu cred că este vorba despre cîte cîntări trebuie cîntate la începutul serviciului divin şi cînd trebuie să înceapă predica.

În primul rînd aş vrea să mărturisesc ceva aici. Dacă eu sînt greşit, atunci vreau să recunosc că sînt greşit. Eu trebuie să recunosc aici, că eu sînt inițiatorul acestui lucru, pentru că eu am fost acela care am ținut serviciile cele lungi. Prin aceasta s-a ajuns la obişnuință. Dar nu ar trebui să fie aşa. Gîndiți-vă numai că v-am spus: „Începînd cu duminică seara, dacă este în voia lui Dumnezeu, voi scurta predicile mele la treizeci, cel mult patruzeci de minute, chiar dacă trebuie să rămîn o săptămînă mai mult.“

Eu am constatat că oamenii obosesc şi mesajul care este adus cu putere nu-l înțeleg dacă este prea mult prelungit. Eu am ştiut asta întotdeauna. Vorbitorii cu succese sînt acei care vorbesc scurt. Isus a fost un bărbat cu cuvinte puține. Observați predicile Lui. Observați predicile lui Petru de Rusalii. Poate că a avut nevoie numai de cincisprezece minute pînă ce a adus încă trei mii de suflete în Împărăția lui Dumnezeu. Vedeți, el a spus esența.

Eu sînt de vină. Însă eu nu am făcut-o pentru că nu am ştiut mai bine, ci pentru că se înregistrează pe benzi. Aceste benzi sînt derulate ore întregi în casele oamenilor. Duminica următoare veți înțelege de ce am făcut-o. Eu vreau să o spun deja acum pe bandă. Motivul este că această povară enormă de a răspîndi mesajul acestui ceas, este asupra mea. Mesajul este răspîndit acum, şi de aceea voi vorbi numai treizeci de minute în adunările mele începînd cu anul nou. Eu voi încerca pretutindeni unde mă voi duce, să îmi fixez ceasul pentru treizeci, cel mult patruzeci de minute, şi în timpul acesta să aduc mesajul la punctul cel mai înalt, să-i chem pe oameni la altar sau să fac un rînd de rugăciune, şi să nu mai vorbesc atît de mult, pentru că astfel îi obosesc pe oameni. Eu ştiu asta.

Dar vedeți, tot parcursul anului nu au fost mulți oameni care s-au ridicat şi au ieşit, deşi eu am predicat cîteodată două, trei ore. Aşa este. Este din cauză că aici se fac înregistrările pe

benzi care sînt trimise în toată lumea. În Germania, în Elveția, Africa, Asia şi oamenii de peste tot ascultă aceste benzi; şi predicatorii, etc.

Dar vedeți, dacă aici în locul sfînt, în comunitate, se înregistrează un mesaj de două ore pe o bandă cu o durată de două ore, aceasta este în ordine. Dar dacă nu este înregistrată o astfel de bandă, atunci predicați mai scurt. Eu vă spun de aceea: unele benzi pot să înregistreze mai puțin, altele mai mult, de aceea trebuie să se aleagă mijlocul.

Deseori noi ne ruinăm serviciul divin cînd prelungim adunarea cu mărturii. Eu ştiu că sînt vinovat. Voi vă amintiți cînd țineam adunări pe stradă şi cînd l-am rugat pe un frate bătrîn să vină în față pentru o rugăciune scurtă, el a început să se roage pentru primarul oraşului, pentru guvernatorul statului, pentru preşedintele sindicatelor şi astfel de oameni, pentru toți pastorii din împrejurime pe rînd , pentru sora Jones care era în spital, şi altele asemănătoare. Oamenii stăteau acolo, alții mergeau mai departe. Ei mergeau mai departe el îi obosea.

Vedeți, rugăciunea voastră principală trebuie să aibe loc în taină; rugăciunea cea lungă. Rugați-vă toți, dar pentru aceasta mergeți într-o cameră separată şi închideți uşa. Acolo puteți să vă rugați toată ziua şi toată noaptea, sau vă puteți ruga două ore. Dar aici, unde vă ascultă oamenii, rugați-vă scurt. Cu serviciile divine să faceți la fel, lăsați cel mai mult timp pentru Cuvînt, pentru că este esențialul. Lăsați Cuvîntul să răsune cu putere, cît puteți de bine! Aduceți oamenilor Cuvîntul!

Aici este propunerea mea. Gîndiți-vă, eu am recunoscut că sînt de vină, pentru că am introdus aceasta. Dar eu v-am şi spus că am făcut-o pentru că mesajele au fost înregistrate pe benzi cu o durată de două ore şi acestea vor fi trimise peste ocean şi peste tot. Dar adunarea de aici din capelă, nu ar trebui să formeze serviciul după modelul benzilor de două ore. Aceste benzi sînt trimise în multe localități.

Aceasta este acum rînduiala voastră. Lăsați-mă să vă dau un exemplu. Ar fi în ordine dacă eu v-aş face o propunere? Eu vreau să spun că uşile capelei ar trebui să fie deschise la o anumită oră, pentru ca oamenii să se poată aduna, în timp ce se cîntă cîntări. Fiecare să vină să se roage, nu să facă vizite. Să nu admiteți ca în încheiere ei să se mai întrețină înăuntru. Îndemnați-i să părăsească capela ca să nu mai discute înăuntru. Dacă vreți să mai discutați, faceți-o afară. Acesta este locul sfînt; acesta trebuie ținut curat. Dacă Duhul lui Dumnezeu este lucrător aici, atunci vrem să-l menținem prin Duhul Domnului, şi atunci El va lucra aici şi mai departe. Dacă voi nu faceți aceasta notați-vă cuvintele mele atunci veți cădea. Sigur! Să menținem aceasta. Aceasta este datoria noastră, şi de aceea sînt eu în seara aceasta aici. Să menținem totul în concordanță cu aceste rînduieli.

Acum vedeți, eu aş spune aşa: noi facem de cunoscut şi vă spunem cînd este înregistrat un mesaj. Dacă fratele Neville are un mesaj pe care vrea să-l înregistreze, pentru că vrea să-l trimită şi oamenilor din exterior, faceți-o de cunoscut dinainte, şi spuneți: „Duminica următoare vom înregistra un mesaj de două ore," sau unul de trei ore. „Va fi duminica următoare." Atunci oamenii ştiu. Spuneți-le încă o dată cînd sînt toți prezenți: „În seara aceasta va fi înregistrată o predică. Eu vreau să aduc un mesaj pe care vreau să-l înregistrez şi să-l expediez. Eu mă simt călăuzit de Duhul să împart acest mesaj. Mesajul va fi înregistrat şi durează două pînă la trei ore." Spuneți-o.

Dar ce s-ar întîmpla, dacă m-aş duce în altă parte, de exemplu la adunările comercianților creştini sau la adunările mele din exterior, înainte de a mă ruga cu bolnavii dacă m-aş ridica în seara aceea şi aş predica trei ore înainte de serviciul de vindecare? Ştiți ce s-ar întîmpla? În seara următoare ar mai fi numai jumătate din ascultători, pentru că ei nu pot să rămînă atîta timp, deoarece trebuie să meargă la lucru.

Seara trecută am fost atent cînd a predicat fratele Neville. Eu ştiu că noi toți am fost atenți. A fost un mesaj minunat. Eu mi-am făcut notițe; ele sînt aici în geanta mea. Eu pot să le folosesc în celelalte mesaje. Aşa este. *Drumul scăpării* a fost un mesaj minunat. Ați observat cît de repede a încheiat? În circa treizeci şi cinci de minute. Asta a fost bine. Atîta timp durează de obicei predicile fratelui Neville. Vedeți, nu este atît de mult. Dar ceea ce omoară adunările voastre, sînt toate lucrurile care se prelungesc aşa de mult.

Vedeți, eu nu o spun pentru că nu respect conducerea, pe diaconi sau pe pastor, dar eu vă

spun vouă: vedeți care este adevărul şi astfel să procedăm. Ce se întîmplă? Fiecare dintre voi este bun, fiecare din voi are o inimă bună. Dacă nu ar fi aşa, atunci eu aş spune: „Toți, în afară de fratele *cutare*, au o natură binevoitoare. Noi vrem să ne rugăm pentru el.“ Dar voi sînteți miloşi, voi sînteți răbdători, prietenoşi, aveți o natură liniştită. Aceasta este bine. Dar să nu fiți molatici!

Şi Isus a fost milos, dar cînd a venit timpul El a trebuit să spună: „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peşteră de tîlhari.“ EL ştia cînd trebuia să spună ceva şi cînd nu. Şi noi trebuie să ştim. Niciodată nu a mai existat o persoană ca Isus. EL a fost Dumnezeu. Gîndiți-vă, El a preluat chiar şi slujba de diacon în adunare. EL a împletit un bici şi nu a aşteptat pînă au plecat de la sine El i-a alungat din casa lui Dumnezeu! EL a împlinit acolo slujba de diacon; ca exemplu pentru voi, diaconii. EL a fost exemplul vostru. „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.»“ Gîndiți-vă, aici Isus a fost diacon. Voi ştiți că Isus a preluat slujba unui diacon acolo.

Atunci cînd El a îndeplinit slujba de pastor ce a spus El acolo? „Voi farisei orbi, voi călăuze oarbe!“ EL a îndeplinit slujba unui pastor.

Cînd El le-a zis lor ceea ce se va întîmpla, El a îndeplinit slujba de prooroc.

Cînd a fost solicitat să plătească impozitele, El a preluat sarcinile conducerii: „Petre, du-te la mare, aruncă undița, şi trage afară peştele care va veni întîi; deschide-i gura, şi vei găsi în ea o rublă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine.“ EL a mai spus: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.“

EL a fost tot: pastor, prooroc, conducere şi diacon. Desigur! Voi vedeți deci ce a făcut El, şi lăsați ca El să fie pilda în casa aceasta, în capela-Branham. Noi vrem să fim o casă în care El să fie proslăvit prin tot; prin fiecare slujbă, în fiecare loc, ca să nu fim obligați să luăm ceva înapoi. Aici să domnească blîndețea, dragostea şi prietenia, şi totuşi fiecare trebuie să-şi îndeplinească conştiincios datoria. Aşa trebuie să fie, aşa vrea El să fie. EL nu a fost niciodată nepăsător. Cînd era timpul potrivit să le spună lucrurilor pe nume, atunci El a făcut-o. Cînd era timpul să domnească blîndețea, atunci a domnit blînd. EL a fost iubitor, înțelegător, dar hotărît; la El corespundea totul pînă la punct. EL a făcut-o ca exemplu pentru noi. Asta mi-a dat-o acum Duhul Sfînt. Niciodată nu m-am gîndit asupra acestui lucru, că El a fost şi diacon, dar El a fost. EL a procedat ca un diacon.

Eu aş spune, dacă serviciile voastre încep la ora 19.30, atunci deschideți capela o jumătate de oră mai devreme, la ora 19.00. Plătiți voi organista sau pianista? Nu, ei o fac de bună voie. Rugați-i politicos şi spuneți-le că noi am vrea ca ei să vină deja o jumătate de oră înainte de serviciul divin. Dacă vor să fie plătiți pentru aceasta, atunci dați-le ceva pentru aceasta. Dacă aceasta nu este posibil, atunci să vină odată aici şi să se înregistreze o bandă cu muzică frumoasă de orgă, şi lăsați-o apoi să se deruleze. Ea nu trebuie să fie de fiecare dată aici. Lăsați să se deruleze banda. Unul dintre diaconi, unul din conducere, îngrijitorul, sau indiferent cine deschide uşa, să lase banda să cînte în timp ce oamenii intră înăuntru. Dacă diaconii nu sînt aici, atunci poate să o facă altcineva, cineva din conducere sau altcineva. Lăsați-o să cînte.

Dar exact la ora 19.30 să sune clopotul de pe clădire. Mai aveți clopotul de afară? Da. Bine, să sune deci la ora 19.30. Asta înseamnă că noi nu mai avem voie să ne plimbăm prin capelă ca să dăm mîna cu Jones sau cu alții. Atunci şi dirijorul să-şi ocupe locul. Dacă dirijorul nu este prezent, atunci diaconii trebuie să caute pe altcineva care dă tonul la cîteva cîntări, după ce a sunat clopotul: „Deschideți cartea de cîntări la cîntarea numărul …“ Să începeți exact la ora 19.30.

După ce a cîntat adunarea două sau trei cîntări, să se roage cineva, după cum am spus-o deja. Pastorul nu trebuie să fie deja prezent, de aceea trebuie să o facă dirijorul. Eu cred că este fratele Capps. El ştie ce trebuie făcut. Ori cheamă pe cineva, sau se roagă el. Rugați-i pe ascultători să se ridice pentru rugăciune. Ridicați-vă şi unul să conducă rugăciunea. Dar voi trebuie să fiți atenți.

Noi credem că oricine vine în casa Domnului trebuie să se roage, pentru că este locul de rugăciune. Folosiți timpul corect cînd sînteți în locul sfînt. Chemați-i la altar şi apoi veți constata că cineva se prelungeşte cincisprezece sau douăzeci de minute, şi timpul vostru a

trecut.

Faceți-vă rugăciunile acasă. Isus a spus: „Cînd vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stînd în picioare în sinagogi şi la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni.“ EL a spus: „Ci tu, cînd te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți uşa, şi roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.“ Aşa să ne rugăm noi în ascuns. Aşa a poruncit El.

Deci dacă dirijorul sau altcineva spune: „După prima cîntare va veni cineva indiferent cine este să se roage scurt.“, atunci să nu vă ridicați şi să vă rugați pentru toți guvernatorii şi alții. Dacă cineva are o cerere pentru rugăciune, să scrie pe un bilet şi să trimită în față. Spuneți atunci: „În seara aceasta îi vom include în rugăciune pe sora cutare sau pe fratele cutare care este în spital. Gîndiți-vă la ei în timp ce ne rugăm acum. Frate Jones, tu ne vei conduce în rugăciune. Să ne ridicăm.“ Dorințele să fie puse pe amvon. Faceți-o de cunoscut, ca oamenii să se obişnuiască: „Dacă are cineva o dorință pentru rugăciune, să trimiteți un bilețel.“ Să nu spuneți: „Cine are o dorință pentru rugăciune, să ne-o spună acum.“ Altfel s-ar ridica cineva şi ar spune: „Slavă lui Dumnezeu! Ştiți voi …“ Aşa ar începe, şi voi ştiți că durează cîteodată o jumătate de oră pînă se aşează respectivul.

Noi sîntem răspunzători pentru această comunitate, nu pentru altele. Noi purtăm răspunderea înaintea lui Dumnezeu. Voi sînteți răspunzători pentru aceste sarcini înaintea lui Dumnezeu. Motivul pentru care stau în seara aceasta aici şi vă spun toate acestea, constă în faptul că eu port răspunderea înaintea lui Dumnezeu pentru aceasta; iar voi sînteți răspunzători ca să se urmeze aceste rînduieli.

Deci, un frate să conducă rugăciunea. Dacă s-a făcut rugăciunea, atunci este în ordine, şi apoi pot să se aşeze.

Dacă cineva vrea să cînte o cîntare deosebită, atunci eu nu mă pot opune acestei dorințe. Dacă vrea cineva să cînte o cîntare, atunci faceți-o de cunoscut adunării. Spuneți-le: „Oricine vrea să cînte o cîntare, să-i spună dirijorului înainte de începerea serviciului divin.“ El poate să răspundă: „Îmi pare rău frate, pentru seara aceasta am deja pe cineva care vrea să cînte. Poate poți să-mi spui cînd vei fi iarăşi aici, şi atunci te includ în program. Uită-te, eu mi-am notat numele aici.“

Este corect că fratele Capps, sau cine este, conduce cîntările; cineva trebuie s-o facă, indiferent cine. Dar să nu se ajungă pînă acolo ca el să se comporte de parcă ar fi predicator. Datoria lor este să stea în față şi să dirijeze cîntările.

Datoria pastorului este să predice, nu să dirijeze cîntările. Nu el să dea tonul la cîntări, ci dirijorul. El poartă o răspundere şi ar trebui să vină sub ungerea proaspătă a Duhului Sfînt, atunci cînd este timpul. La prima parte a serviciului el nici nu trebuie să fie prezent. El poate rămîne acolo în birou, pînă aude prin stație că s-a cîntat ultima cîntare dacă este un solo, duet sau o altă cîntare iar prin aceasta el ştie că a sosit timpul pentru el.

Pînă atunci voi ați cîntat deja două cîntări, v-ați rugat şi ați strîns colecta. Fiecare trebuie să-şi facă datoria. Spuneți: „În timp ce cîntăm acum ultima cîntare, vor veni frații cu ordinea în față şi vom strînge colecta.“ După ce s-a cîntat ultima cîntare, frații cu ordinea să stea iarăşi aici. Spuneți în încheiere: „Acum ne von ruga. Noi vrem să-i includem pe fratele cutare şi cutare.“ Numele îl citim de pe bilețel. „Să ne ridicăm toți. Frate, condu-ne în rugăciune.“ Cu aceasta s-a încheiat prima parte.

În timp ce se cîntă a doua cîntare, se poate strînge colecta; dacă ridicați o jertfă. Eu aş cînta prima cîntare, apoi aş strînge colecta şi apoi a doua cîntare. Ultima cîntare este o chemare pentru pastorul vostru. După ce a fost cîntată, să înceapă să cînte orga şi pastorul să vină. Vedeți, atunci este totul în ordine, şi fiecare este liniştit. Tot ce a trebuit să se facă de cunoscut, este spus. Diaconii sînt pe posturile lor. Pastorul vine.

El iese afară, îi salută pe ascultători, îşi deschide notițele şi spune: „În seara aceasta vom citi următorul text din Biblie.“ Vedeți, după aceea face ce vrea. „Noi citim din Biblie.“ Cîteodată este un lucru bun, dacă se spune: „Din respect față de Cuvîntul lui Dumnezeu, vrem să ne ridicăm în timp ce citim din Cuvîntul lui Dumnezeu.“ „În seara aceasta citesc din Psalmi“, sau indiferent de unde. Apoi citiți, sau lăsați să citească altcineva, dirijorul sau altcineva, care este

în apropiere de tine. Dar mai bine este dacă citeşti tu. După ce ai citit textul, poți să vorbeşti din el. Pînă atunci au trecut treizeci de minute şi este aproximativ ora 20.00.

Între ora 20.00 şi ora 20.45 prezintă Cuvîntul, deci treizeci sau patruzeci şi cinci de minute, aşa cum îți dă Duhul Sfînt pur şi simplu aşa cum ți-o dă Duhul Sfînt în timp ce eşti sub ungere.

În încheiere se face chemarea la altar şi se întreabă: „Este cineva în această adunare, care vrea să-L primească pe Isus ca Mîntuitor? Atunci vă invităm aici la altar. Aţi vrea să vă ridicaţi?“

Dacă nu se ridică nimeni, atunci întreabă: „Este cineva aici care vrea să se boteze care s-a pocăit şi vrea să se lase botezat în apă pentru iertarea păcatelor sale? Dacă vreți să veniți, atunci puteți să o faceți acum. Vreți să veniți în timp ce cîntă orga?“

Dacă nu vine nimeni, atunci întrebați: „Este cineva aici care nu a primit încă botezul cu Duhul Sfînt şi vrea să ne rugăm în seara aceasta ca să-l primească?“ Poate că vin unii, atunci doi sau trei să pună mîinile peste ei şi să se roage pentru ei. Aduceți-i în una din camerele din spate, ca apoi cineva să le spună cum pot să pătrundă la botezul cu Duhul Sfînt. Asta nu se întîmplă în prezența ascultătorilor.

Dacă este cineva care vrea să-L primească pe Hristos şi stă aici în fața altarului pentru a vă ruga pentru el, atunci roagă-te şi lasă-l şi pe el să se roage. Spune: „Aplecați-vă acum capetele; noi ne vom ruga.“, şi întreabă: „Credeți voi?“

Dacă se iveşte vreo amînare, atunci trimite-i pe respectivii direct în camera de rugăciune şi mergi şi tu, sau trimite pe altcineva împreună cu ei, pentru ca adunarea să poată continua şi să nu fie nici o întrerupere.

Dacă nu vine nimeni după cîteva minute, atunci întreabă: „Este cineva aici care este bolnav şi vrea să fie uns cu untdelemn în seara aceasta? Noi ne rugăm aici pentru bolnavi.“

Dacă te roagă cineva: „Frate Neville, eu vreau să vorbesc personal cu tine.“, atunci să răspunzi: „Bine, atunci vino în birou. Unul dintre diaconi va face aceasta.“ „Eu vreau să vorbesc cu tine, frate.“ „Imediat după adunare, voi avea timp pentru tine. Unul dintre diaconi te va conduce în birou.“

„Acum să ne ridicăm pentru rugăciunea de încheiere.“ Vedeți, aşa durează serviciul divin numai o oră şi patruzeci şi cinci de minute. Într-o oră şi jumătate serviciul vostru este încheiat. Voi aţi ajuns repede la scopul dorit. Astfel sînt toți mulțumiți şi merg binecuvîntați acasă. Dacă voi nu faceți asta, atunci nu va fi aşa, indiferent cît de bine vreți să o faceți.

Voi ştiți, eu stau deja de aproximativ treizeci şi trei de ani pe platformă aici şi în toată lumea. Cred că am învățat ceva într-un timp atît de îndelungat. Desigur. Dacă nu este aşa, atunci mai bine să încetați. Vedeți, eu am constatat: dacă am avea de-a face numai cu sfinții, atunci am putea rămîne toată noaptea, dacă am dori. Dar noi nu avem de-a face numai cu sfinți, ci noi încercăm să ajungem şi la cei de afară. Ei sînt acei la care trebuie să ajungem; trebuie să lucrăm pe terenul lor. Aduceți-i înăuntru şi lăsați să vorbească Cuvîntul. Vedeți, apoi nu mai este nimic de criticat. Dacă vor să vorbească cu tine despre o problemă, bine, atunci adu-i direct în birou, dar nu întrerupeți adunarea.

Voi ştiți, că oamenii se ridică şi spun: „Eu vă spun că noi ar trebui să avem o adunare bună de mărturii.“ Asta nu este o critică, ci eu vreau să vă spun numai adevărul. Eu doresc să vă spun adevărul. Eu am văzut adunări de mărturii care cîteodată au adus mai multă pagubă decît folos. Într-adevăr!

Acum, dacă în timpul unei treziri, cineva are o mărturie arzătoare, ştiți voi, dacă în timpul unei adunări este o trezire adevărată, şi cineva este mîntuit şi vrea să spună pe scurt ceva, atunci Slăvit să fie Dumnezeu! atunci să-şi aerisească inima. Dacă el face aceasta în timpul unei treziri şi spune: „Eu vreau să-I mulțumesc Domnului pentru ceea ce a făcut El pentru mine. EL m-a mîntuit în ultima săptămînă, şi inima mea arde de slava lui Dumnezeu. Mulțumire lui Dumnezeu. Amin.“, şi se aşează. Asta este bine. Faceți aşa mai departe. Asta este în ordine.

Dar dacă voi spuneți: „Acum, cine este următorul? Cine este următorul? Lăsați-ne să auzim cu cuvînt, un cuvînt de mărturie.“ Dacă vreți să faceți o adunare cu mărturii, atunci faceți de cunoscut: „Următoarea miercuri seara vom avea o adunare de mărturii în loc de o adunare de rugăciune. Noi am dori să vină toți. Va fi o adunare de mărturii.“ Dacă vă adunați să spuneți

mărturiile, citiți mai întîi din Cuvînt şi vă rugați, şi apoi spuneți: „Noi am făcut de cunoscut că această seară este pentru mărturii.“ Oamenii să spună atunci mărturii în timp de o oră, patruzeci şi cinci sau treizeci de minute. Încadrați-vă în timp. Aşa trebuie să se procedeze. Vedeți voi ce vreau să spun? Eu cred că este pentru folosul adunării şi al tuturor, dacă vă orientați după aceasta.

Timpul este înaintat. Fraților, eu vă spun aceasta după cunoştința mea cea mai bună. Eu şti ce aveți pe inimă, iar eu v-am răspuns la întrebări cum am putut mai bine. De acum înainte ştiți totul. Dacă odată nu o să mai ştiți, atunci luați banda, ascultați-o; dacă este vorba despre diaconi, conducere sau indiferent despre cine ascultați banda. Ascultați-o şi în afara adunărilor, dacă vreți. Bine. După cunoştința mea cea mai bună, aceasta este voia lui Dumnezeu pentru capela aceasta din Eighth and Penn Street, şi eu vă însărcinez pe voi, fraților, să îndepliniți totul sub călăuzirea Duhului Sfînt cu toată bunătatea şi dragostea. Prin aceasta le dovediți oamenilor că ați primit har şi că sînteți creştini. *Creştinii* nu sînt copii mici care pot fi împinşi încolo şi încoace, ci înseamnă: „Oameni plini de dragoste, care Îl iubesc pe Dumnezeu la fel de mult ca şi pe cei din adunare.“ Vedeți voi, ce vreau să spun?

Mai este o întrebare? Banda este aproape derulată şi acolo afară mă aşteaptă cineva. Cînd a vrut să fie aici? (Billy Paul răspunde: „Deja acum.“) Vine aici? (Billy Paul răspunde: „Eu îl chem.“) Bine. În ordine.

Acum, eu ştiu că ne apropiem de încheiere dacă nu mai este nici o întrebare. Dacă nu, atunci să încheiem aici. (Fratele Collins spune: „Ar fi mai bine dacă nu se mai înregistrează de acum.“)

Fraților, eu mă bucur foarte mult că am fost în seara aceasta la voi cu fratele Neville, cu diaconii, cu conducerea, cu conducătorul şcolii duminicale şi cu voi toți. Noi ne încredem că Domnul ne va ajuta pe toți să îndeplinim aceste rînduieli pentru Împărăția lui Dumnezeu. Motivul pentru care am spus toate acestea, este faptul că eu cred că din copii ați devenit maturi. Cînd ați fost copii, ați vorbit ca copii şi ați avut o minte de copil. Acum sînteți bărbați. Astfel noi vrem să ne comportăm în casa lui Dumnezeu ca maturii, să ne orientăm după aceasta, să prețuim sarcinile şi fiecare slujbă. Să aşezăm fiecare dar pe care l-a dăruit Dumnezeu într-o rînduială corectă şi să-L slăvim pe Dumnezeu cu darurile şi slujbele noastre.

Să ne rugăm:

Tată ceresc, noi Îți mulțumim în seara aceasta pentru adunarea cu aceşti bărbați care au fost aşezați aici în slujbele lor, pentru a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu în comunitatea din Jeffersonville. O, Dumnezeule, fie ca mîna Ta să se odihnească asupra lor, să-i ajuți şi să-i binecuvîntezi. Fie ca oamenii din această adunare să ştie că aceste lucruri sînt gîndite cu scopul ca lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu să fie împlinite mai bine, pentru ca noi să devenim bărbați care au înțelepciune şi care recunosc Duhul şi ştiu ce este de făcut. Admite-o, Tată. Binecuvîntează-ne acum. Fie ca Duhul Sfînt să vegheze peste noi, să ne călăuzească şi să ne ocrotească, iar noi să fim găsiți credincioşi întotdeauna în îndeplinirea datoriei noastre. Eu mă rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.